

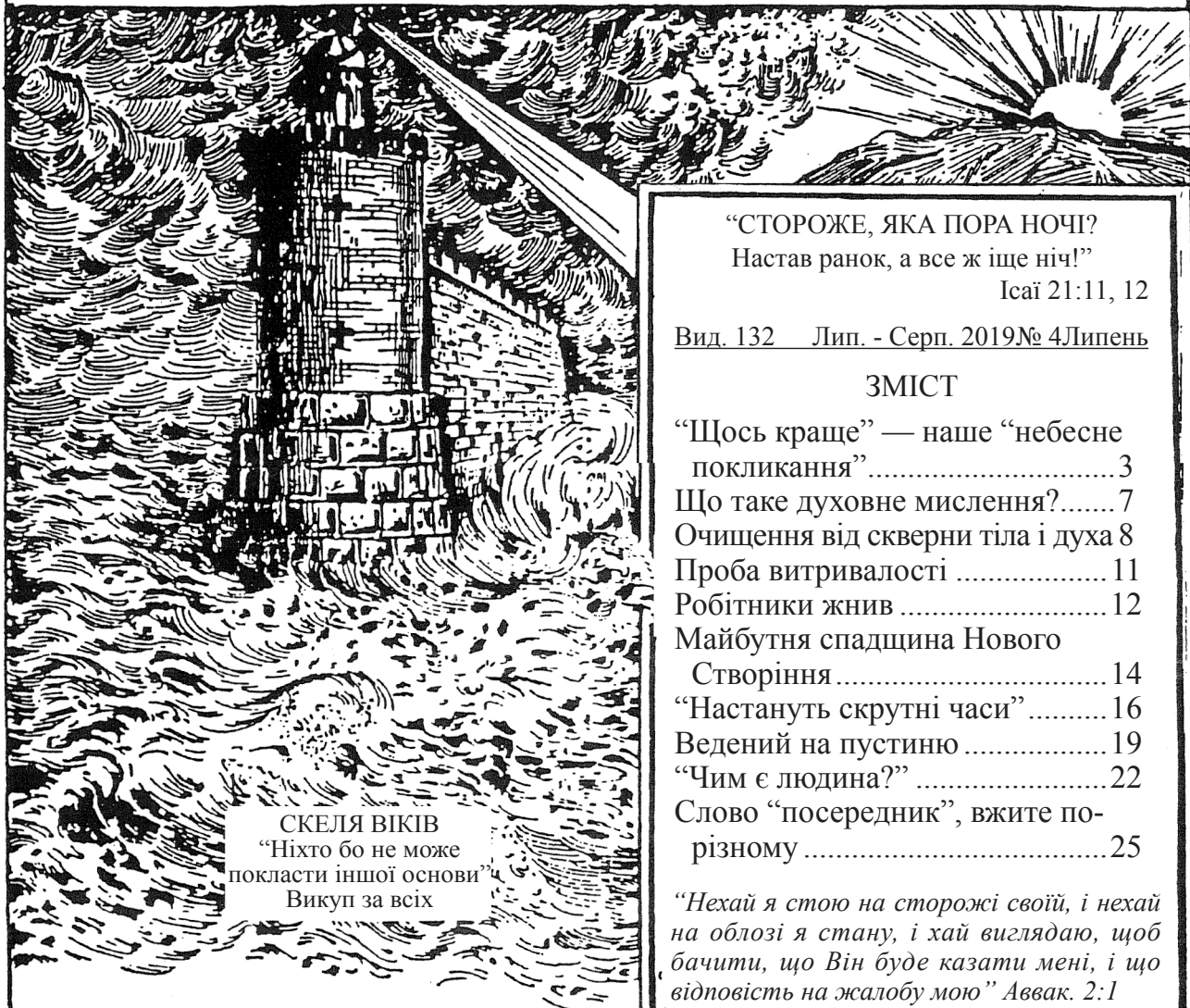

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
"Ніхто бо не може
покласти іншої основи"
Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Ісаї 21:11, 12

Вид. 132 Лип. - Серп. 2019 № 4 Липень

ЗМІСТ

"Щось краще" — наше "небесне покликання".....	3
Що таке духовне мислення?.....	7
Очищення від скверни тіла і духа	8
Проба витривалості	11
Робітники жнив	12
Майбутня спадщина Нового Створіння.....	14
"Настануть скрутні часи"	16
Ведений на пустиню	19
"Чим є людина?"	22
Слово "посередник", вжите порізному	25

"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАС:

що церква є “храмом” живого бога – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що основа надії для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що надією церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що теперішнім завданням церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священниками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що надія для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

“ЩОСЬ КРАЩЕ” — НАШЕ “НЕБЕСНЕ ПОКЛИКАННЯ”

Ми, як і багато наших християнських приятелів, довгий час не розуміли, як “правильно” послуговатися словом правди” (2 Тим. 2: 15, WTB). Ми не могли збагнути того, що Божий План передбачає, перш за все, небесне спасіння Церкви, а тоді земне спасіння всього людства. Дослідження Біблії по Епохах дозволяє позбутися всіх наших труднощів. Воно показує нам, що обітниця — що відкуплені будуть сидіти “під своїм виноградником і під своєю фіговницею”, “і... зживатимуть чин Своїх рук” (Мих. 4: 4; Іс. 65: 22) — є Божим задумом для Ізраїлю, відновленого до Божественної милості, і для всіх племен землі, але не для Церкви. Про справжню Церкву, Наречену Христа, сказано, що її члени будуть у воскресінні мов ангели — небесними, духовними істотами.

Св. Павло виразно каже про них: “Тіло й кров посісти Божого Царства не можуть” (1 Кор. 15: 50). Ісус сказав їм, що Він іде, щоб приготувати їм місце в домі Отця у вишині (Ів. 14: 2, 3). Але місце для людини (земля), яке вже приготоване від закладин світу (Мт. 25: 34), дуже відрізняється від нашого, про яке ми читаємо: “Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його” (1 Кор. 2: 9; Іс. 64: 4).

ПОКЛИКАННЯ ДО ДУХОВНОЇ ПРИРОДИ

Тепер ми розуміємо, чому від Буття до Малахії немає жодної згадки про небесну, духовну надію для будь-якої тілесної людини. Кожна обітниця є земною. У випадку Авраама,

наприклад, читаємо: “І промовив Господь до Аврама: Зведи очі свої, та поглянь із місця, де ти, на північ, і на південь, і на схід, і на захід, бо всю цю землю, яку бачиш, Я її дам навіки тобі та потомству твоєму. І вчиню Я потомство твоє, як той порох землі, так, що коли хто потрапить злічити порох земний, то теж і потомство твоє перелічене буде. Устань, пройди по Краю вздовж його та вширшки його, бо тобі його дам” (1 М. 13: 14-17).

Св. Павло згадує цю різницю між надіями духовно зачатої Церкви, заснованої в П’ятидесятницю, і всіх інших. Вказуючи на вірних минулого, він стверджує, що хоча вони мали засвідчення від Бога про свою вірність, однак “обітниці не прийняли, бо Бог передбачив щось краще про нас, щоб вони не без нас досконалість одержали” (Євр. 11: 38-40).

Як тільки ми здобудемо це “краще”, нашу вищу нагороду “слави, честі та безсмертя”, співспадкоємство з нашим Господом як Його образна Наречена, тоді гідні особи древності отримають свою нагороду воскресіння до людської досконалості. Під владою Царства Месії ці досконалі люди будуть “по всій землі... князями” (Пс. 45: 16, Хом.). Тоді від духовних до удосконалених земних людей зійдуть благословення та вказівки для нещасного, повного нещастя, самолюбства та забобонів світу, щоб допомогти йому, щоб підняти слухняних до досконалості, проілюстрованої у вдосконалених Стародавніх Гідних.

Ми чули, як одна вчителька Недільної Школи розповідала класу про небо, про те, як у ньому є фортепіано, арфи, органи, коні та карети, плоди

та квіти і т. д. Бачимо, що вона думала тільки про благословення, які Бог приготував для вірних і слухняних зі світу “у своєму часі”. Вона не мала уявлення про “небеса небес”, обіцяні вірним послідовникам Ісуса на “вузькій дорозі”. Великий Учитель пояснює, що неможливо описати небеса з їхньою красою та чарівністю. Він сказав до Никодима: “Коли Я говорив вам про земне, та не вірите ви, то як же повірите ви, коли Я говоритиму вам про небесне?” (Ів. 3: 12).

При цьому Біблія не намагається описувати самі небеса, ані їхніх мешканців. Нам тільки сказано, що “Бог є Дух” “і живе в неприступному світлі, Якого не бачив ніхто із людей, ані бачити не може” особисто (Ів. 4: 24; 1 Тим. 6: 16). Люди повинні впізнати Бога по Його ділах, найвеличнішим з яких є досконала людина, створена на Його моральну подобу на земному рівні, “мало менша від ангелів”, які є на духовному рівні. Єдине, що Його Слово розповідає про нашу небесну спадщину, це: “Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його” (1 Кор. 2: 9).

І хоча Бог уникає інформувати нас про небесний стан, Він дає нам наділ, який приносить задоволення для душі. Через апостола Він каже (1 Ів. 3: 2): “Ще не виявилось, чим будемо. Та знаємо, що коли [прославлений Ісус] виявиться [у Своєму другому приході, у силі та великій славі], ми будемо до Нього подібні, бо ми побачимо Його, як є” (Хом.). Інші, не переменовані з людської до духовної природи силою Першого Воскресіння, не побачать “Його [таким], як [Він] є”, а таким, яким Він об’явиться у подіях Свого провидіння і в судах, які кожне око упізнає.

Як переконливо! Про що ще можна просити чи думати? “До Нього подібні” — чого ще бажати більше? “До Нього подібні” — до Того, Кого Бог високо звеличив, “вище від усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого ймення, що назване” (Еф. 1: 21). Ми в захопленні від такої благодаті! Більше того, ми здатні збагнути, що Той, Хто покликав нас стати “учасниками Божественної природи” (Тур.) і співспадкоємцями з Відкупителем у Його Посередницькому Царстві, потурбувався про усяку нашу підтримку та радість у цьому небесному стані, про подробиці якого ми тепер,

можливо, навіть не здогадаємося. Пророчо про них написано: “Збудившись, насичусь Твоєю подобою” (Пс. 17: 15).

Наша надія, наша мрія, мета кожного з нас — зробити наше покликання та вибрання міцним, бігти так, щоб ми могли здобути велику “нагороду” участі в Першому Воскресінні. Про це воскресіння читаємо: “Блаженний і святий, хто має частку в першому [головному] воскресінні! Над ними друга смерть не матиме влади, але вони будуть священиками Бога й Христа, і царюватимуть з Ним тисячу років” (Об. 20: 6). Тримаймо в розумі, дорогі друзі, те, що наша участь з нашим Господом у славі Царства залежить від нашої вірності тут у слідуванні за Ним у наклепах і в добрій репутації, у славі й безчесті, у несенні хреста шляхом самовідречення.

ПЕРЕХІД ПЕРВОРОДНИХ

Коли Бог збирався вивести образний Ізраїль з Єгипту, первородні мали особливе спасіння, були збережені в першу чергу. У ніч перед визволенням усі первородні були в небезпеці смерті й спаслися тільки завдяки перебуванню під кров’ю пасхального ягняти. Бачимо значення цього чудового образу. Св. Павло розповідає, що Христос є нашим Пасхальним Ягням, заколеним за нас. Кожен з нас спожив Його плоть, Його людську природу, яку Він пожертвував за нас. Ми усвідомлюємо Його жертву, кров Примирення. Ми бачимо, що весь Євангельський вік є поза-образом тієї ночі. Ми сподіваємося належати до Первородних (зачатих Святим Духом), які під час цієї нічної пори гріха та смерті перейдуть завдяки крові (назовні) та споживанню агнця (усередині), вважатимуться гідними перейти — гідними вічного життя на духовному рівні як члени Церкви Первородних, учасники Першого Воскресіння до слави, честі та безсмертя з нашим Господом, подібні до Нього.

Усі первородні Ізраїлю, які перейшли, зображували весь Господній народ у всіх віросповіданнях та поза ними, який тепер переходить від смерті до життя. Далі, в образі, первородні з кожного покоління були замінені на одне покоління Левія (священицьке покоління), яке надалі зображувало Церкву Первородних, Дім Віри. Потому Господь розділив це покоління на два класи. Мала жменька стала священиками

і зайняла особливе становище милості, спорідненості та близьких стосунків з Богом. Решта цього покоління удостоїлася честі бути вжитою в якості помічників, слуг священників. Такою є алегорія, образ.

Церква Первородних буде складатися з двох класів: “малої черідки” священників та “великої громади” “рідних у вірі” (Хом.), позаобразних левитів, які будуть служити. “Мала Черідка” священників жертвує собою тепер і, за умови вірності, незабаром стане Царським Священством, панівним Священством, співспадкоємцями з великим Царем Слави та Первосвященником нашого сповідання — Ісусом. “Велика Громада”, зображена у звичайних левитах, не буде на Престолі, а служитиме перед Престолом. Вони не будуть “живим камінням” Храму, а служитимуть у Храмі. Вони не будуть носити вінці слави, хоча й отримують пальмове віття перемоги.

Яке місце ви чи я займемо у воскресінні, у Загальному Зібранні Церкви Первородних? Чи будемо ми Царським Священством, чи менш шанованими, але далі благословенними слугами? Чи будемо ми класом Нареченої, чи менш шанованими “дівчатами, подругами її, до неї провадженими”?

Власне, ми повинні зробити своє покликання та обрання міцним через свій запал, свою наполегливість, свою відданість великому Царю та Його справі. Він покликав нас до найвищого рівня існування. Від нас залежить (на основі Його дивовижних та ласкавих розпоряджень), чи ми перейдемо, чи ні, а якщо перейдемо, то чи займемо місце, до якого покликані, чи нижче місце, яке буде дане тим, хто не тримає свою одягу незаплямованою від світу і, відповідно, повинен перейти крізь “великий утиск”, щоб взагалі увійти в Царство.

Тому ми заохочуємо силкуватися, щоб не тільки бути присутніми на Великій Конвенції, на “Святкових Зборах” (Хом.) Церкви Первородних, але й “учинити міцним своє покликання та вибрання”, щоб ми були з класу Нареченої, класу Царського Священства, членами Тіла Великого Пророка, Священника та Царя Слави! Підбадьорюймо один одного і нехай це принесе підбадьорення нам самим вести добру боротьбу віри і здобути перемогу (коли йдеться про серце)

над світом, плоттю та противником. Будьмо наповнені духом Правди, духом покори, доброти, терпеливості, довготерпіння, братньої доброзичливості та любові, щоб ми були благословенням для наших домашніх, щоб вони дізналися про нас, що ми були з Ісусом і навчилися від Нього, і щоб це благословення могло рясно потекти і наповнити численні серця.

БУТИ СВІТИЛЬНИКОМ, ЩО ГОРИТЬ І СВІТИТЬ

Про одну людину в давнину сказано, що вона була “світільником, що горів і світив”. Цей вираз дуже промовистий. Бувають холодні, строгі, непривабливі світла, але світільник, прийнятний для Господа, палав — був теплим, палаючим, привабливим, яскравим, помічним! Сам Учитель є найкращою зі всіх ілюстрацій наведеного принципу. Він був Світлом, яке зішло з небес — ясным, блискучим, що повною мірою розповсюджувало світло Божественної Правди! Він не був холодним, затворницьким, відлюдним, повним пихатого та презирливого духа, сухо промовляючи “Красні слова життя”. Навпаки, усе Його життя було привітним, великодушним. Одним зі звинувачень з боку підкреслено стриманих фарисеїв було те, що “грішників приймає і їсть разом з ними” (Хом.). Навіть Його учні були приголомшені, що Він розмовляє зі самарянкою. Але прості люди слухали Його з радістю. Розуміючи, що Він стоїть набагато вище від них — бачачи в Ньому славу “Єдинородного від Отця” (Хом.), — вони, тим не менше, тягнулися до Нього, бо Він був світільником, що горів і світив. І вони казали: “Чоловік ще ніколи так не промовляв, як Оцей Чоловік” (Ів. 7: 46).

Усі дослідники Біблії є християнами, та, на жаль, не всі “християни” є дослідниками Біблії. Справді, Божу Книгу можуть читати навіть ті, хто не має віри, її можуть критично переглядати її опоненти, намагаючись знайти в ній помилки і звинуватити у неправді, як вони намагалися знайти помилки в Учителі. Такі не є дослідниками Біблії у властивому значенні слова. Тільки ті, які посвятили своє життя Господу, які прагнуть знати Божественну волю, щоб підпорядкувати їй своє життя, і з цією метою пішли до Школи Христа, щоб учитися

в Нього, є, з нашого погляду, дослідниками Біблії, шукачами Господніх таємниць, бо вони люблять Його, оцінюють Його славні плани і прагнуть розуміти їх повною мірою.

Такі дослідники Біблії повинні бути палаючими та сяючими світильниками у світі та між нашими товаришами-християнами у всіх віросповіданнях, багато з яких, на жаль, має вдосталь духа світу і обмаль духа Правди, тому що не є достатньою мірою дослідниками Біблії.

“Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі”. Нам не сказано ходити скрізь з Біблією підкреслено, показним чином, а дано пораду показувати в щоденному житті уроки, яких ми навчилися з її цінних сторінок. Як Біблія є Світильником, даним Господом усім, хто йде за Ним, так кожен із них, у свою чергу, є світильником, який повинен випромінювати на інших світло, знання, Дух Правди, щоб приносити їм задоволення. Іншими словами, Святий Дух вилитий не на світ, а лише на Господніх слуг та служниць. Він є помазанням для них і на них, даючи їм зрозуміти, що вони зачаті знову, до нової природи, і це робить їх носіями світла для користі інших — світильниками, які горять і світять, які співчують і допомагають, прагнучи “звіщати чесноти Того, Хто покликав їх із темряви до дивного світла Свого”.

“СВІТЛО У ТЕМРЯВІ СВІТИТЬ”

Пильнуючи, щоб світильник був доглянутий і палав — намагаючись прославляти Бога як палаючі та сяючі світильники у світі, — ми не повинні забувати, що Біблія дає запевнення, що ми не станемо більш успішними в наверненні світу, ніж був наш Учитель. Його велике світло сяяло в темряві, і “темрява не обгорнула його”, аж релігійні особи Його днів спровокували Його розп’яття.

Пророцтво Учителя щодо Його послідовників справджуватиметься до самого кінця віку. Темрява ненавидить світло. “Не дивуйтеся, браття мої, коли світ вас ненавидить”; “Коли вас світ ненавидить, знайте, що Мене він зненавидів перше, як вас” (1 Ів. 3: 13; Ів. 15: 18). Тому цілком помилково припускати, що Господній посвячений народ, даючи своєму світлу вірно

світити перед людьми, може навернути світ. Таким не був Божий замір. У теперішньому часі на випробуванні є Церква, а не світ. Опозиція з боку світу, а також всіх сил темряви є для випробування нас як Нових Створінь — випробування нашої відданості Богу та Його Правді.

Той, хто приймає світло Правди розсудливо, повинен радіти ним, а радіючи ним, він повинен дозволити, щоб воно світило іншим, бо якщо він ховатиме своє світло під посудину, це свідчитиме про брак відваги, брак оцінювання, брак наполегливості — прикмет, які Господь зараз шукає особливим чином у тих, кого Він запросив бути учасниками з Ісусом у славі Посередницького Царства, яке ось-ось має бути встановлене між людьми. Тому важливо, щоб ми давали нашому світлу світити перед людьми, щоб ми були готові й, більше того, раді, якщо треба, постраждати за свою відданість Господу та Його посланню. І ми маємо Його Слово, що того, хто посоромиться Його або Його Слова тепер, Він посоромиться згодом. Він не визнає їх членами класу Своєї Нареченої, не прийме їх як Своїх помічників на Своему славному Престолі.

“Ісус є для світу світлом”; “Світлом правдивим був Той, Хто просвічує кожну людину, що приходить на світ” (Ів. 1: 9). Досі Ісус не мав справи зі світом, а тільки з блаженними, які мають очі та вуха віри: “Очі ж ваші блаженні, що бачать, і вуха ваші, що чують” (Мт. 13: 16). Час для того, щоб просвітити світ, настане після особливого поклику вибраних. Тоді Церква, Наречена, буде з небесним Нареченим на Його Престолі. Тоді всі, які тепер виявляться вірними в тому, щоб давати своєму світлу сяяти, будуть разом з великим Світлом, Ісусом, як члени Його Тіла. Разом вони становитимуть велике Сонце Праведності, яке зійде зі зціленням у своєму промінні, щоб благословити всі племена землі. “Тоді праведники, немов сонце, засяють у Царстві свого Отця. Хто має вуха, нехай слухає!” (Мт. 13: 43). У кого є бажання в серці, той нехай виявляє слухняність і тим самим робить “міцним своє покликання та вибрання” заради цього славного, головного спасіння.

ЩО ТАКЕ ДУХОВНЕ МИСЛЕННЯ?

*“Мислення духовне — життя і мир”
(Рим. 8: 6, WTB).*

Здатність розуміти Святе Письмо, вільно говорити на його тему і виразно його роз'яснювати є властивістю, яка, на нашу думку, повинна йти слідом за духовним мисленням. Але дехто може вміти дуже добре роз'яснювати Святе Письмо і в дуже гарній формі висловлювати правди, при цьому не обов'язково будучи духовно мислячим. Папуга може повторювати деякі слова і фрази, але ніхто не звинуватить папугу в тому, що він має духовне мислення. Так само є люди, які можуть повторювати деякі духовні істини, до того ж, мабуть, з достатнім запалом.

Мати духовне мислення — це мати розум у згоді з Духом Бога, повністю підкорений Божественній волі, повністю посвячений Господу. Недостатньо віддавати перевагу добру, кажучи: “Я вважаю за краще не робити жодних великих гріхів. Краще жити чесним і поміркованим життям”. Такий стан розуму не є духовним мисленням. Адам не мав духовного мислення, а у своїй досконалості мав розум робити правильне. Він мав Божий розум у тому значенні, що мав збалансований розум, який не віддавав перевагу гріху, ані не був слабкий. Він мав тверезий розум і міг оцінювати речі з погляду праведності й справедливості. Та навіть у своїй досконалості Адам не мав духовного розуму в найвищому, тобто біблійному значенні слова.

У Рим. 8: 6 апостол Павло вживає вираз “духовне мислення” (WTB), змальовуючи певний клас, який став послідовником Христа, вчинив повне посвячення свого життя Господу і на основі цього посвячення був зачатий Святим Духом. Такі особи мають духовне мислення. Їм дано духовно вникнути в Божественні речі.

НАШ ГОСПОДЬ ОТРИМАВ ДУХОВНЕ МИСЛЕННЯ В ЙОРДАНІ

Це правда про нашого Господа Ісуса. Залишивши славу, яку Він мав у Отця, і впокорившись, щоб взяти людську природу, Він подобою став як людина. Читаємо, що Він не був недосконалою людиною, але “святим, незлобим, невинним, відлученим від грішників” (Євр. 7: 26). Однак разом зі всіма цими особливими прикметами Він не мав духовного

розуму, який згадує апостол. Наш Господь мав такий самий розум, як мав Адам перед гріхопадінням — розум у досконалій гармонії, досконало збалансований. Наш Господь отримав духовний розум у мить, коли був зачатий Духом, коли повністю посвятився при хрищенні, і, як наслідок, Святий Дух зійшов і спочив на Ньому у видимій формі, немов голуб.

Після зачаття розуміння Господа розширилося, і Йому було дано побачити певні Божі глибини, яких Він не бачив перед Своїм посвяченням. Отже, читаємо, що при цьому “небо розкрилось” Йому — стали виразними для Нього вищі речі, більш духовні речі. Ці речі св. Павло називає “Божими глибинами”. “А фізична людина, — каже св. Павло [фізичною, природною людиною була би досконала людина, адже грішна людина є недосконалою, неприродною], — не сприймає речей, що від Божого духа... і вона не може пізнати їх, тому що про них потрібно судити з духовного погляду” (1 Кор. 2: 14, WTB). Продовжуючи, він каже, що ми прийняли Дух Бога через зачаття Святим Духом, і тепер, маючи новий розум, це духовне зачаття, ми здатні розуміти Божі глибини. “Божого ніхто не знає, крім Духа Божого... А ми прийняли Дух від Бога, щоб знати дароване нам Богом”. Тому нам дано знати Божі глибини (1 Кор. 2: 11, 12, Дерк.).

ЖОДНА ФІЗИЧНА ЛЮДИНА НЕ МАЄ ДУХОВНОГО МИСЛЕННЯ

Отже, той, хто зачатий Святим Духом, має духовне мислення. Він бачить речі з нового погляду, який Бог особливо представляє увазі духовно зачатих. Як каже апостол Іван: “А ви маєте помазання від святого і всі [це] знаєте” (1 Ів. 2: 20, Турк.). Хто приймає це зачаття Святим Духом, це помазання, той має розуміння в серці та в розумі, яке відрізняється від того, яке має фізична людина. Він має прикмету, яка прогресує в ньому. Він має привілей зростати в благодаті, знанні та оцінюванні Божих глибин, тому повинен зростати.

Апостоли Петро та Павло йдуть далі й пояснюють (1 Петр. 2: 2, 3; Євр. 5: 13, 14; 6: 1, 2), що той, хто зачатий отак Святим Духом, є спочатку тільки немовлям, і, як немовля, повинен прагнути щирого молока Слова — перших

принципів вчення Христа. Але з часом він повинен годуватися твердою їжею Божого Слова. Деякі з тих, які мають зачаття від Духа, можуть мати благословення у вигляді особливого дару мови, щоб виразно представляти справи іншим; натомість деякі з тих, які також отримали зачаття від Духа, можуть не мати такого благословенного дару. Але усі напевно мають бажання розповідати про благословення, яке вони отримали від Господа, щоб інші знали і могли прославляти Бога у своєму тілі та дусі, які є Його.

У міру того як ці особи з духовним мисленням намагаються розповідати благу вість, не сумніваючись, що Господнє благословення на них зробить їх ще здібнішими як послів та представників, щоб розповідати це Послання іншим, у тій чи в іншій формі. Однак ми помітили, що деякі, навіть заїкаючись, змогли зробити дивовижні речі, тоді як інші, володіючи великим красномовством, не змогли досягти тих самих результатів. Перемога не завжди є за сильним, ані за прудким, бо Господь може дарувати Своє благословення невмілому в слові, особливо, якщо все його життя є в згоді з посланням, яке він несе.

Ми не раз були здивовані, побачивши, що деякі, маючи чимале знання про духовні речі (у тому значенні, що були здібні розповідати про них), не завжди дають найкращий доказ у житті, що вони справді мають Дух Господа. Часом їхнє особисте життя цілком цьому суперечить. Такий стан речей дивує нас, змушує запитувати себе, як це так, що ті, хто, безсумнівно, розуміє Правду,

позбавлені її сили, тобто прояву сили Правди в щоденному житті. Ми повинні пам'ятати, що той, хто промовляє Господні слова своїми устами, повинен підтримувати це кожним своїм вчинком, словом, кожною думкою як в особистому житті, так і привселюдному.

ЖИТТЯ, А НЕ СЛОВА, Є СПРАВЖНІМ ПОКАЗНИКОМ

Правда повинна бути критерієм. Усе інше однозначно повністю суперечить Божественній волі, і особа, яка не здатна втілювати Правду в щоденному житті, дає доказ того, що вона не має Духа Господа у властивій мірі. Тому, якщо хтось із нас побачить, що в щоденному житті ми не живемо згідно з посланням наших вуст, це повинно викликати серйозну стурбованість, бо немає сумніву, що той, хто не є в згоді з Господом у своєму серці, рано чи пізно не буде в згоді і у своїх висловлюваннях.

Тому ми думаємо, що якщо в зібранні Господнього народу когось пропонують на старшого чи диякона, хто зовні завжди виявляв великі здібності вчителя, але у своєму щоденному житті не давав добрих доказів повного посвячення Господу і того, щоб ходити не за плоттю, а за Духом, такого треба вважати дуже небезпечною особою для висування на високе становище старшого або диякона. Чим швидше його залишать у спокої, тим краще. Бо чим більше таких осіб висувають публічно, тим гірше для них і для зібрання, якому вони мали б служити.

R4968 (1912 p.)

ОЧИЩЕННЯ ВІД СКВЕРНИ ТІЛА І ДУХА

“Маючи ж такі обітницї, о любі, очистьмо себе від усякої скверни тіла і духа, довершуючи наше освячення в Божому острасї” (2 Коринтян 7: 1, Гиж.).

У нашому вірші вираз “скверна тіла”, мабуть, охоплює все, протиставляючись Божественній чистоті, в якій створено людину. Усяке ламання Закону є гріхом. Усякий гріх символічно показаний у проказі, дуже огидному захворюванні. Апостол, однак, не має на увазі того, що він або хтось із братів забруднився явними гріхами, які має світ, бо кожний, гідний назви “брат у Христі”, відвернувся від усіх явних гріхів і

позбувся їх, перш ніж стати братом. Апостол говорить про “улюблених”, які полишили все це, полишили “валяння в калюжі”, як називає його апостол Петро.

До якої міри ми можемо очиститися, залежить від того, з якого погляду ми про це говоримо. Думка апостола, здається, у тому, що ми повинні продовжувати очищати себе від усілякої скверни плоті і духа, і він немовби вказує на поступову працю, на високий критерій, до якого ми прямуємо: “Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний” (Мт. 5: 48). В одному значенні це неможливо. Маючи

недосконале тіло, ми не можемо завжди поводитися досконало, навіть якщо маємо найкращі наміри та мотиви. Але Бог подбав про те, щоб кров Ісуса Христа очищала нас від усякого гріха, щоб Його народ міг підтримувати цей стан у Господній очах — стан досконалості у будь-який час. Тобто, якщо ми бачимо, що зробили щось не так, ми повинні йти до Нього, щоб наші вади були закриті.

Та навіть якщо Господній народ не бачить, де він зробив зле, він повинен знати, що всі згрішили і не є такими, якими повинні бути, тому він повинен благати про прощення своїх провин. Він повинен приходити до такого стану розуму, при якому мав би бажання закривати слабості інших, коли вони шукають прощення в Бога. Ми не можемо припустити, що Бог у захопленні від того, хто практикує гріх. Але Він встановив порядок, щоб ми могли очиститися від гріха. Ось так Господній народ отримує пересторогу бути “без плями чи вади, чи чогось такого”. Його одіж має бути цілковито без скверни плоті. Якщо з’явиться пляма, мала чи велика, обов’язок і привілей того, чия одіж стала брудною, очистити її не гаючись, щоб не залишатися брудним. Це зберігання нашої одежі незаплямленою від світу повинно бути справою нашої постійної уваги, якщо ми хочемо, щоб Господь вважав нас без плями чи зморшки.

ЧИМ Є СКВЕРНА ПЛОТІ І ДУХА?

“Очистьмо себе від усякої скверни тіла [плоті] і духа”. Ці слова адресовані Новому Створінню. Очищення має проводити Нове Створіння — нова воля. Плоть є тим, що позостається від старого створіння, визнаного мертвим, адже мова йде про панування розуму, волі. Старе тіло було передане новій волі, щоб стати її слугою праведності, бути її наметом, доки вона не отримає свого славного тіла у воскресінні. Нова воля має нагляд над старим тілом, є відповідальною за нього. Ми не тільки не повинні дозволити йому робити гріх, але повинні контролювати його в службі праведності.

Апостол каже, що ми повинні очищати себе від скверни плоті; і ми повинні також судити, чи в нас немає чогось, що можна було би вважати негідними звичками— звичками, які ми маємо і про які згодом могли би думати як про скверні, нечисті, небажані. Чим швидше ми починаємо їх

бачити, тим швидше, як Нові Створіння, будемо намагатися їх усунути, викоринити, позбутися. Часом скверна плоті проявляється в нечистості рук, нечистості зубів тощо. Відколи Святий Дух починає свою дію, Господній народ прагне мати чисте тіло буквально, прагне мати чисті руки, чисті зуби. Знову ж таки, скверною плоті може бути, наприклад, шморгання носом. Це, звичайно, не є щось таке ж погане, як жування тютюну, не таке брудне, як паління. Та сама особа в різний час може мати різне уявлення про ці речі, однак відколи ми починаємо бачити ці звички, ми повинні їх виправляти.

Та понад усе Господній народ прагне чистоти всередині, і апостол каже, що ми повинні очищати себе від скверни духа. Це не означає, що Нове Створіння осквернене, проте розум — осквернений. Як же тоді розум Нового Створіння може мати “скверну”, бути нечистим? Відповідаємо, що Нове Створіння мусить використовувати старий мозок і повинно мати над ним контроль — не тільки в тому, що ми жуємо і що приймаємо всередину, але й у тому, що відбувається в нашому мозку, щоб ми мали чисті думки, бо мозок, як і руки та ноги, є знаряддям, слугою Нового Створіння, відповідального за ці речі. Воно повинно показати свою відданість Господу тим, як воно поводить з усім, що доручено його опіці.

Розглядаючи останню частину вірша, ми повинні зрозуміти, що Бог буде дивитися не тільки на наші слова та вчинки, а ще глибше — на думки та наміри нашого розуму, щоб бачити, наскільки ми захоплені нечистими думками. Якщо ми бачимо, що в нашому розумі оселилася думка, невірна щодо Господа і братів або зловмисна (висловлена чи ні), вона є гріхом, вадою, скверною розуму, бо є чимось, що не перебуває в згоді з нами як Новими Створіннями — не є в згоді з нашим Богом.

Апостол ставить очищення плоті на першому місці, що не означає, що ми повинні спочатку мати чисту плоть, а потім — розум. Ми більше звикли бачити осквернення плоті, аніж осквернення розуму. У міру того, як ми звикаємо дивитися на недоліки плоті, ми не повинні забувати дивитися на недоліки розуму, як закликає нас апостол. Далі він каже, що ми щораз більше вчимося, тримаючись рад нашого Господа та Голови,

Представника Отця. Ми є в Школі Христа, навчаючись критеріїв правди та праведності. Тож якщо ми не збираємось робити того, що ображає наших земних друзів, то повинні бути дуже старанними, щоб не занедбувати речі, приємні в очах Отця.

БЕЗЛАДДЯ ТІЛЕСНОГО РОЗУМУ

Потрібно бачити різницю між духом, який представляє розум, і волею, якою є Нове Створіння. Як старе створіння, ми мали обидві речі — розум і тіло. Розум доволі бунтівним чином безладно керував тілом. Часом керувала одна ділянка, часом — друга; часом ділянка, яка відповідає за харчування, часом — інша риса. Але ці прикмети розуму почасти незбалансовані через наші життєві умови та наше оточення.

Світ у цілому, здається, поводить саме так. Сьогодні люди знаходять задоволення в одній речі, завтра — в іншій. Часом це — прояв амбіцій. Хтось може сказати: “Я буду великим полководцем”, — і ця думка стає ключовим елементом його розуму. Для іншого головною думкою є якийсь нечесний задум щодо материнства, ще в іншого може бути пишання одягом і виставляння його напоказ. У когось ще це може бути любов до грошей, яка переймає контроль над розумом; ще для інших це може бути політика, яка оволодіває їхнім життям. У всякому випадку, ця річ керує життям. Усе, що могло би перешкодити цим прагненням, відсувається убік, а все, що могло би допомогти, сприймається із задоволенням.

Та з християнином є по-іншому. Його прагнення та амбіції — бути в згоді з Богом і мати благословення вічного життя, яке Бог по Своїй волі хоче дати тому, хто є в правильному стані розуму. У світі перша думка: “Я вже трохи попрацював, щоби бути політиком, тож буду продовжувати в цьому напрямку”; або “Я стільки добивався становища в суспільстві, тож буду добиватися ще”, або щось подібне на це. Часто думку про те, щоб стати Божою дитиною і співспадкоємцем з Ісусом Христом, нашим Господом, особа відкладає убік, як надто важку для втілення, вважаючи, що вона не знає, чи зможе коли-небудь здобути те, “чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало” (1 Кор. 2: 9), що Бог приготував тим, хто любить Його, бо на перший погляд ці речі

не надто привабливі. Божим впливом, який притягує, як дає зрозуміти Святе Письмо, є оцінення праведності.

Та якщо правильні впливи переважають, відбудеться радикальна зміна в житті, нагородою за яку (у випадку вірності) має бути високе і славне майбутнє. Наш Господь сказав, що ми повинні спочатку порахувати видатки. Хто прислухається до Його поради (наскільки він здатний збагнути, чим є ці видатки), той побачить, що треба відсунути убік усі земні амбіції та почесті. Їх треба відкласти, тобто вважати втратою та сміттям на противагу славним Божим обітницям. Зважившись на це, розум приймає рішення, порадившись зі всіма своїми прикметами. Якщо не радитись, то з часом прийдуть клопоти. Якась складова буде казати, що з нею не радилися. Отже, треба зробити так, як сказав Господь: “Перше сісти й видатки вирахувати”.

НЕХАЙ ВОЛЯ БОГА КЕРУЄ ВАШИМ СЕРЦЕМ

Для тих, хто виражував видатки і повністю підпорядкувався Богу, це означає не тільки полишення гріха, але й щось більше. Це означає повне підкорення всього, що вони мають, кожного наявного таланту Господу Ісусу. Така діяльність мозку, коли доводиться радитися з різними прикметами розуму і робити висновок, залежить від сили та ваги вищих прикмет розуму. Під “вищими прикметами” ми розуміємо справедливість, оцінення Божественного милосердя, пошану до Бога, праведності та всього святого і т. д. Особа, яка не має такої будови мозку, не є на випробуванні щодо життя в теперішньому часі. Тільки ті, які володіють цими прикметами, належать до дому віри. Тільки вони зачаті Святим Духом.

Діяльність розуму, духа, коли він вирішує, що хоче прийняти Господню волю, найкраще представлена роботою законодавчого органу, скажемо, Конгресу Сполучених Штатів або Парламенту Великобританії. Ці органи складаються з різних членів. Особа, яка набирає найбільшу кількість голосів, має найбільший вплив і, можна сказати, контролює Орган, бо є представником більшості. Так і в нашому розумі. Вирішивши підкоритися Богу, ці вищі

прикмети прийняли Господа Ісуса за великого Голову Церкви. Відтепер така особа підкоряється волі Бога.

Ми не ставимо жодної прикмети нашого розуму в ролі правителя, але уміщаємо туди волю Господа і приймаємо Його як Правителя над нашою волею, над нашим розумом. Тепер, досягши становища, в якому Христос є великим Головою, ми повинні намагатися не тільки очистити висловлювання нашого язика і наші вчинки, але й очистити наш розум і підкорити його. Наша розумна служба полягає в тому, щоб очистити не тільки своє тіло і свої слова, але й найбільш потаємні думки нашого розуму. Усе, що могло би бути шкідливим для нас або для інших — заздрість, колотнеча, ненависть,

гіркість, — треба змусити замовкнути і підкорити новим правилам, новій волі, яка взяла владу.

Метою зачаття Нового Створіння, метою надання йому шансу в теперішньому житті є розвиток характеру і кристалізація цього характеру. Такою, здається, є думка апостола, коли він каже: “Бо кого Він [Бог] передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Сина Його” — не частково подібні, а цілковито подібні до образу Його Сина. Стан нашого розуму, наша воля повинні цілковито набути вигляду розуму Ісуса Христа. А Його волею була повна слухняність волі Отця ціною самопожертви аж до смерті.

R4974 (1912 p.)

ПРОБА ВИТРИВАЛОСТІ

“Хай не хвалиться той, хто меча припинає, а той, хто розв’язує” (1 Царів 20: 11).

Проба витривалості, безперечно, є однією з найсуворіших проб вірності, на яку виставлена вибрана Церква, Тіло Христа. Це — проба, яка справджує міць кожної іншої чесноти та благодаті, і жоден воїн хреста не буде увінчаний лаврами перемоги, якщо не встоїть у цій пробі. Християнське життя — сутичка, і згадані слова одного з царів Ізраїлю до хвалькуватих ворогів Господнього народу стосуються не тільки кожного нового рекрута в Господньому війську, але й усіх, хто ще не закінчив доброї боротьби віри.

Перший порив ентузіазму в Господній службі, наскільки ми здатні оцінити його і справді оцінюємо, може бути лише ранніми сходами поверхневого ґрунту серця, яке одразу приймає Правду з радістю, але, не маючи кореня в собі, триває якийсь час, а потім, коли постають утиски та переслідування, зараз спокушується (Мр. 4: 16, 17). Такі характери не можуть вистояти у вогняних пробах цього “злого дня”, про який написано, що “огонь [цього дня] діло кожного випробує, яке воно є” (1 Кор. 3: 13).

ПОТРЕБА У ПОВНІЙ ЗБРОЇ

Тому апостол Петро каже: “Улюблені, не дивуйтесь огневі, що вам посилається на

випробовування, немовби чужому випадку для вас” (1 Петр. 4: 12). Усі з вибраної Церкви повинні бути випробувані, і блаженний той, хто витримає до кінця. Певне пророче Слово звертає увагу на конфлікти та великі випробування під час заключних сцен історії Церкви. Ілля, образ Тіла Христа, закінчив свій земний шлях і був підхоплений вихором у вогняній колісниці, що є переконливим символом бур та великих утисків. Іван, інший образ Церкви, був кинутий до в’язниці, а тоді обезглавлений. Тому ми маємо пересторогу про велику потребу у всій Божій зброї, якщо маємо встояти в цьому “злому дні” (Виклади Святого Письма, том 2, розд. 8).

Отже, кожному, хто розраховує на нагороду нашого високого поклику, треба зміцнитися перед лицем ще суворіших конфліктів та випробувань віри і терпеливості, які можуть несподівано і без жодного попередження прийти на нього. У битві цього дня, як і в інших битвах, ворог намагається захопити зненацька, несподівано атакувати та здолати Господній народ, Тому єдиним приготуванням, яке можна провести перед лицем таких крайнощів, є постійна пильність, молитва і вдягнення на себе усієї Божої зброї — Правди і духа Правди.

КУДИ ВИ ПІДЕТЕ?

“Терпеливістю вашою душі свої ви здобудете”. Жодна інша благодать не буде потрібнішою, ніж ця, під час важких вогняних випробувань “злого дня”, тому що без великої терпеливості жодна людина не може витримати до кінця. На своєму шляху християнин час від часу потрапляє в нові кризові ситуації. Часто вони можуть здатися буденними, однак він розуміє, що вони можуть стати поворотним пунктом на його християнському шляху. Хто цього не зауважив? Приходять спокуси відпочити від втоми від добрих вчинків і вибрати легший шлях; або виростає малопомітний корінь пиhi чи амбіції з пропозиціями шляхів і засобів для їх підживлення та задоволення. Нарешті приходить вирішальна мить, коли ви повинні вибрати той чи інший шлях, і тут настає криза!

Куди ви підете? Правдоподібно ви підете в напрямку, куди вас вели почуття, які ви плекали досі, яким би не був цей шлях — правильним чи неправильним. Якщо це неправильний шлях, то цілком ймовірно, що ви не зможете розпізнати його виразно, тому що почуття, які ви плекали віддавна, будуть спотворювати ваші судження. “Буває, дорога людині здається простою, та кінець її стежка до смерті” (Пр. 14: 12). Тому важливою є молитва, щоб у кожній кризі ми могли пройти пробу успішно! Також ми не можемо безпечно затриматися і помолитися, поки ця криза не прийде на нас. Але таким повинен бути наш постійний стан.

ТІ, ЯКІ МОЖУТЬ ВПОРАТИСЯ З ВИПРОБУВАННЯМИ, БУДУТЬ ПЕРЕМОЖЦЯМИ

Життя воїна, який завжди є наготові й пильнує обов’язок, жодним чином не є легким. Також Святе Письмо не дає приводу для таких сподівань. Навпаки, воно каже: “А ти терпи лихо, як добрий вояк Христа Ісуса”; “Борись доброю боротьбою віри” (Кул.) і т. д. Однак багато християн має цілком протилежні уявлення. Ідеалом їхнього християнського життя є життя без легкого вітерця чи бурі. Це мала би бути якась постійна тиша. Таке життя справді було можливим раніше, але не зараз, хоча світ, плоть та диявол завжди чинили опір і завжди отримували опір з боку кожного вірного воїна хреста. Але сьогодні опозиція стає з дня на день інтенсивнішою, бо сатана розуміє, що його час короткий, і він повний рішучості з допомогою усіх засобів здійснювати свій вплив, щоб протидіяти завершенню Господнього плану возвеличення Церкви.

У результаті, під час цього жнивного періоду ми мали численні та суворі бурі протистояння, а ще суворіші випробування, не сумніваємось, чекають попереду. Але ті, хто з переможною вірою здатний подолати їх усіх — хто терпеливо зносить їх, хто плекає в собі дух Христа з його плодами та благодатями, хто мужньо веде добру боротьбу, а не відступає з поля бою, — будуть “переможцями”, яких увінчають лаврами перемоги, коли настане день коронації.

R4956 (1912 р.)

РОБІТНИКИ ЖНИВ

Марка 1: 14-28

“Жниво справді велике, та робітників мало; тож благайте Господаря жнива, щоб на жниво Своє Він робітників вислав”
(Матвія 9: 37, 38).

Новий Завіт скрізь навчає, що праця, яку виконували Ісус та Його апостоли між юдеями вісімнадцять століть тому, була жнивною працею. Ісус сказав: “Я вас жати послав, де ви не працювали: працювали інші, ви ж до їхньої праці ввійшли”, — пожинаєте плоди їхньої праці, проводите жнива плодів Юдейського віку.

Зрілі характери тієї Епохи були готові прийняти Месію і Його Послання на умовах повної присвяти свого часу, талантів, впливу та життя як слуги Нового Порядку — Нової Угоди, яку Бог планує запровадити з Ізраїлем у своєму часі й під якою всі племена землі матимуть благословення. Ця служба теперішнього часу є жертвною — приготуванням Царського Священства за чином Мелхиседека з метою виступати Посередником між Богом і людьми, світом.

Зусиллями Ісуса та апостолів знайдено близько п'ятсот братів, гідних бути зібраними під час Його служіння. Згодом, під час П'ятидесятниці й пізніше, у жнивях було зібрано ще кілька тисяч юдеїв — впроваджено в Епоху Духа. Вони були зачаті Святим Духом як Нові Створіння, члени Тіла Помазанця, члени Царського Священства. Однак їх кількість була недостатньою, щоб довершити Божественно встановлене число. Тож коли всі “справді ізраїльтяни” були зібрані в жнивях, Юдейський народ був позбавлений Божественної милості на певний час, а Боже Послання Благодаті було послане до поган, “щоб вибрати люд із поганів для Ймення Свого” — щоб разом із юдеями вони могли бути членами великого Посередника Нової Угоди під головуванням прославленого Христа.

ЄВАНГЕЛІЄ ЦАРСТВА

Нинішній урок стосується проголошення нашим Господом “жнивної” праці серед юдеїв. Іван Христитель та його учні проповідували та христили багатьох, проголошуючи, що Боже Царство близько і що всі бажаючі брати участь у його великих благословеннях повинні прийти до повної згоди зі Законом Мойсея і, тим самим, приготуватися до переходу від образного Ізраїлю до позаобразного — від членства в Мойсеї, образі, до членства в Христі, Позаобразі. У відповідному часі проповідування, яке вів Іван Христитель, прийшло до завершення, коли Ірод кинув його до в'язниці. Від того часу Ісус та Його учні стали більш відомими, однак їхнє Послання було таке ж, як Іванове, про що читаємо: “Прийшов Ісус до Галілеї, і проповідував Божу Євангелію, і говорив: «Збулися часи, і Боже Царство наблизилось. Покайтеся, і віруйте в Євангелію». Той, хто повірив цьому Посланню, визнав Ісуса за “посланого” Богом, Месію, Який у відповідному в Бога часі буде Царем Ізраїлю, Монархом землі. “Збулися часи” означає, що призначений час, коли пропозиція Царства буде зроблена юдейському народові, настав.

Але Бог знав наперед, що Ізраїль буде неготовий, що тільки дехто буде підготовлений стати Нареченою Месії, Його помічницею в праці Царства, і що потрібно буде вісімнадцять століть, щоб вибрати решту з-посеред поган.

Тому св. Павло показує в Римлян, розділи 9: 1-33, 10 та 11, що пророки провістили, що

Ізраїль спіткнеться, що як народ він буде тимчасово відкинений, що решта з нього буде ядром класу Нареченої, тоді як позоставших доведеться взяти з поган. Св. Павло стверджує: “Чого Ізраїль шукає, того не одержав, та одержали вибрані, а останні затверділи”, “поки не ввійде повне число поган” і “вибраний” клас не буде повний.

Однак Бог продовжував Свою частину плану так, немовби Він не знав наперед про шлях, який оберуть ізраїльтяни. Євангеліє спочатку проповідувалося їм, і всі святі були знайдені ще перед тим, як був зроблений хоч якийсь крок, щоб відкрити двері цієї особливої милості для поган.

“СТАТИ ЛОВЦЯМИ ЛЮДЕЙ”

Мудрість Бога є дурістю в людей, а мудрість людей є дурістю в Бога, каже Святе Письмо. Це видно на прикладі вибору нашим Господом дванадцятьох апостолів, покликання чотирьох з яких згадується в цьому вивченні: Симона, Андрія, Якова та Івана. Якими б здібними вони не були як люди, їм не вистачало зовнішнього блиску, освіченості, якої люди звикли сподіватися від релігійних учителів. Біблійний запис про них каже, що люди “спостерегли, що то люди... невчені та прості”.

Це пригадує нам слова, сказані апостолом, що “високий поклик” Бога до співпадкоємства з Ісусом поширився і мав вплив тільки на вбогих цього світу, багатих вірою; що серед “вибраних” будуть “небагато-хто мудрі за тілом, небагато-хто сильні, небагато-хто шляхетні” (1 Кор. 1: 26, 27). Успіх у житті веде певною мірою до самовпевненості, самовдоволення, свавілля, тоді як Євангельське Послання звертається до тих, хто відчуває власне безсилля, недосконалість, недостойність і, відповідно, з великою наполегливістю тримається Божественної обітниці — Божественної допомоги, віддаючи Богу славу.

Слова Ісуса “Горе ж вам, багатіям” (багатим мудрістю, майном, славою, вченістю, шляхетністю характеру) не треба розуміти як такі, що означають, що всі або майже всі великі, шляхетні, розумні й багаті є засуджені на вічні муки або на якесь покарання за своє багатство освіти, характеру тощо.

Радше ми повинні сприймати точку зору Послання Великого Учителя — “Горе ж вам” — у стосунку до Царства: у вас менше шансів

здобути цей чудовий Божий “високий поклик”, ніж коли б ви були у більш скромних умовах. Свою втіху ви маєте вже зараз і, відповідно, менше цікавитеся славними речами Божого Послання. Ви настільки задоволені речами теперішнього життя, що вам буде набагато важче пожертвувати всім цим заради частки в Месіанському Царстві. Та “блаженні вбогі духом”, — сказав Учитель, — покірні розумом, а тому більш охочі вчитися, бо тоді ви будете більше озиратися за великим даром Бога — “дорогоцінною перлиною”, участю в Царстві дорогого Божого Сина.

“НАВЧАВ ВІН ЇХ, ЯК МОЖНОВЛАДНИЙ”

Перші п’ять віршів нашого вивчення розповідають про те, як рибалки покинули все земне заради майбутньої участі з Месією в Його Царстві. Вірш 21 показує, що Відкупителя в Капернаумі вважали великим Учителем і вченою людиною, якій інші поступалися місцем у синагозі. Люди дивувалися, кажучи: “Як Він знає Писання, не вчившись?”

Більше того, вони дивувалися з Його вчення, бо “навчав Він їх, як можновладний, а не як ті книжники їхні”. Юдейські книжники і рабини тоді, як і тепер, були, мабуть, формальними й цілком нездатними дати людям хоч якесь розуміння учень Закону та пророцтв. Ісус добре володів Мечем Духа, Божим Словом, тому Його звернення та пояснення були переконливими для слухачів.

Коли би книжники, фарисеї та священники прийняли Його, то весь народ зробив би те саме. Але тоді б не виконався Божественний Задум. Тому діла Учителя і Його учення були переважно в алегоріях та незрозумілих висловлюваннях, адже Божественний намір був у тому, щоб тільки святі юдеї повною мірою оцінили Учителя

і стали Його послідовниками. Той самий принцип, під Божим провидінням, стосувався Послання й посланців Царства протягом всього Євангельського віку. Отже, це справжнє Послання ніколи не приваблювало нікого, окрім святих. Інші задовольнялися формами побожності, позбавленими сили і несумісними зі Словом.

НАВІТЬ ДЕМОНИ СЛУХАЮТЬСЯ ЙОГО

Коли Ісус ще навчав у синагозі в Капернаумі, один молодий чоловік, одержимий демоном, “нечистим духом”, закричав гучним голосом. Демон визнав Ісуса та Його вчення і вжив молодого чоловіка як своє мовне знаряддя, свого медіума, кажучи: “Ти прийшов погубити нас. Я знаю Тебе, хто Ти, Божий Святий”.

Демони, яких наш Господь та апостоли вигнали з людських істот, колись, як розповідає Біблія, були святими ангелами. Вони відпали від Божественної милості через свої грішні стосунки з людством за днів Ноя (1 М. 6: 1-5). Ці грішні духовні істоти далі хочуть мати стосунки з людьми і названі “нечистими духами”, бо як би вони на перших порах не вдавали зі себе ангелів світла, пізніше вони виявлять свою справжню суть через нечестиві, нечисті натяки.

Як св. Павло не хотів дозволити молодій жінці-медіуму називати себе та Силу слугами Бога (Дії 16: 16-18), так Ісус не хотів дозволити цьому демону дати свідоцтво про Себе, навіть якщо воно було схвальне. Він наказав демону вийти з чоловіка. Виходячи з чоловіка, демон завдав йому великого болю, так що той голосно закричав. На зібраних у синагозі це справило велике враження. Ісус викликав їхнє захоплення не тільки Своїми ученнями, але й Своєю силою мати вплив на злих духів, підтверджуючи Свій авторитет Учителя, посланого Богом. Слава про Нього почала поширюватися по всій Галілеї.

R4968 (1912 p.)

МАЙБУТНЯ СПАДЩИНА НОВОГО СТВОРІННЯ

“А коли діти, то й спадкоємці, спадкоємці ж Божі, а співспадкоємці Христові, коли тільки разом із Ним ми терпимо, щоб разом із Ним і прославитись” (Римлян. 8: 17).

Божественна обітниця каже, що Боже Царство буде між людьми, “під усім небом”. Святе Письмо

стверджує, що наш Господь і Новий Єрусалим, тобто славне Царство Месії, мають зійти з неба на землю, і тому називає нашого Господа Емануїлом (“Бог з нами”). У такому значенні під час цієї тисячі років Бог буде мешкати з людьми, ходити з ними. Ми до певної міри вже маємо це

в нашому житті як християни. Бог є з людьми, і Христос та Церква є з людьми, так чи інакше виступаючи проти речей темряви теперішнього часу і осоромлюючи їх.

При всіх цих висновках ми не повинні думати, що Царство буде земним. Навпаки, Святе Письмо дає запевнення, що Церква повинна стати духовними істотами, перш ніж може успадкувати Царство: “Ми... всі перемінимось, раптом, як оком змигнути”. Особи з цього класу, попередньо мертві, отримують миттєве воскресіння. І так ми будемо “з Господом завжди” (Хом.) — не завжди з Господом на землі, але завжди в духовному стані. Ангели завжди є в небесному стані — чи то на небі з Отцем, чи на землі, — і ми завжди будемо в небесному, духовному стані.

Ніщо у Святому Письмі не свідчить про те, що на Церкву будуть накладені якісь обмеження, щоб вона знаходилася в одному місці більше, ніж в іншому. Натяк, здається, є в тому, що як тільки Церква зазнає зміни, вона на короткий час буде відсутня на землі і присутня перед Небесним Отцем. Читаємо у сорок п'ятому Псалмі, що Наречена має бути приведена перед Великого Царя, вбрана в славу одежу, гаптовану золотом — “шата ж її погаптована золотом”. Усі члени Тіла Христа будуть на духовному рівні — чи то близько чи далеко від землі. Саме це мав на увазі наш Господь, коли казав: “Йду приготувати місце для вас” серед Божественної сім'ї. Це особливе місце ніколи не було зайняте ніким іншим.

Кожен із різних рангів духовних істот, створених Отцем, займає своє місце. Але серед них немає Церкви Христа. Церква Христа запрошена зайняти місце, наступне після Господа, наступне після Отця, вище від усіх інших рівнів духовних істот. При першому приході це місце ще не було готове для Церкви, хоча Господь мав його на думці. Наш Господь піднявся на висоту, щоб приготувати це місце. Це Він зробив шляхом застосування Своєї заслуги за клас Церкви, приписуючи їй Свою заслугу і даючи можливість стати учасницею з Ним у Його стражданнях теперішнього часу, щоб розділити також з Ним божественну природу. Ось так Він приготував шлях, щоб увійти на найвищий зі всіх духовних рівнів — божественний.

Ми недостатньо поінформовані про духовні умови, щоб знати, як для Господа та Церкви можливо залишатися в присутності Отця і утримувати владу на землі. Мабуть, це можливо, але не було би мудрим влаштуванням. Очевидно, їм доведеться залишити місце безпосередньо біля небесного Отця і наблизитися до землі, так само як є зі сатаною і його ангелами, які знаходяться в тартаро — скинені, відокремлені через гріх. Але сатана має бути зв'язаний на тисячу років, і становище, яке він займав, має звільнитися. Уся Церква має бути “схоплена разом... на повітрі”, щоб бути з Господом на-завжди: не обов'язково в тартаро, але “завсіди бути з Господом”, щоб там, де Він є, ми могли бути також (виходячи з Божественної волі), щоб виконувати Божественні задуми.

Отже, Христос, на нашу думку, буде тісно пов'язаний з нашою землею, як було пов'язане царство сатани. Він буде невидимий для людей, які не будуть Його бачити під час тисячі років, так само як люди не бачили сатани і його грішних ангелів. І як сатана та його ангели робили свою погану справу, так Христос і Його Церква будуть виконувати могутню працю, добру працю, працю на духовному рівні. Разом із ними будуть різні знаряддя, одним з яких, без сумніву, буде “Велика Громада”. Члени Христа згадані як “для нашого Бога царі і священники”, що будуть царювати на землі.

ЗЕМНУ ЧАСТИНУ СТАНОВИТИМУТЬ ІНТЕЛІГЕНТНІ, ОХОЧІ ЛЮДИ

Це Царство матиме земні знаряддя, як сатана має свої знаряддя, які часто перебувають під його контролем через нецтво та забобони, а часом з допомогою гіпнотичної сили. Усі ці перешкоди будуть забрані в той час. Натомість знаряддя Христа будуть розумними та охочими. У той час Стародавні Гідні будуть “князями по всій землі” (Гиж.). Усе людство поступово прийде до єдності з Царством і, відповідно, непрямо приєднається до нього. Як кожна добра людина допомагає уряду, так все людство отримає благословення від того, наскільки воно прийме та підтримає Божественні порядки.

Ось так Царство не тільки буде поширюватися від однієї особи до іншої протягом тисячі років, але й поступово приведе їх до повної

досконалості. Читаємо, що “примноженню володарювання Його і миру не буде кінця” (Гиж.). Воно завоює все, що буде на його шляху. Його ніщо не зупинить. Коли кожне зло буде знищене, буде чути, як кожне створіння на небі, на землі й під землею славитиме Бога. Кожне коліно схилиться і кожний язик визнає. Його Царство, досягши своєї цілі, не матиме опонента “від Ріки аж до кінців землі”.

Тоді Царство припиниться в тому значенні, що Христос передасть владу Отцю (1 Кор. 15: 24-28). Це не означає, що Закон Бога буде проігнорований, як було під час царювання гріха та смерті. Щоб виправити деградований стан людства і привести стількох, скільки буде можливо, до згоди з Божественними порядками, буде встановлене особливе Царство — Месіанське Царство, яке стане посередині між Божественним урядом і людством, тому що людство у своєму слабкому стані не буде в змозі задовольнити вимоги Божественного Закону. Та коли Царство відновить людство до досконалості, Божественною метою для Месії буде відмовитися від цього підлеглого Царства, яке буде поглинуте і стане частиною великого Царства Єгови. Тоді діятиме справедливість. Вже не буде місця для милосердя, і Небесний Отець більше не буде представлений як милосердний Цар для Своїх створінь. Небесний Отець зробить їх досконалими, так що вони не потребуватимуть милосердя і будуть раді виконувати всі вимоги Божественного Правління, і за це отримають благословення.

ХРИСТОС БУДЕ СПІВПРАВИТЕЛЕМ ВСЕСВІТУ

Закінчивши цю працю, наш Господь не залишиться без роботи, але, згідно зі Святим Письмом, буде продовжувати знаходитися

по праву руку Величності на Висоті, буде наступним після Отця. Він полишить догляд за справами землі й знову займе загальне становище Співправителя у справах Всесвіту разом з Небесним Отцем. Однак не треба думати, що Небесний Отець і Господь Ісус будуть зайняті вислуховуванням і вирішуванням справ та виконанням Справедливості, адже існуватиме рівновага, при якій у цьому не буде жодної потреби. Увесь Всесвіт діятиме практично без жодного голови, а однак Голова буде. Син матиме владу, наступну після Отця, а наступною після Сина буде Наречена. Праця, яка відтоді просуватиметься вперед, нам не об'явлена, хіба що дуже невиразним чином.

З допомогою телескопа ми дізналися, що кожне сонце має свою планетарну систему. Якщо Бог зробив цю землю населеною планетою, то розсудливо припустити, що всі такі планети Всесвіту теж будуть населені, і що Христос бачитиме Небесного Отця і Його дивовижний Всесвіт. Влада Небесного Отця безмежна, наскільки ми можемо це зрозуміти. Якщо ми збагнули, що існують мільярди і навіть більше сонць та планетарних систем, які людський розум не в силі вивчити, а тоді згадаємо, що Небесний Отець дав Христу необмежене становище і возвеличив Наречену Христа разом з її Господом, тоді небезпідставно припустити, що праця Христа та Церкви не матиме меж, і що всю вічність триватиме блаженна діяльність для ще ненароджених істот. Ми здивовані і захоплені! Ми здивовані величчю Його доброти до нас, яка має нас підняти — небагатьох вірних, які вчинили своє вибрання та покликання певним — від нашого низького становища до майбутньої нескінченної слави!

R4973 (1912 p.)

“НАСТАНУТЬ СКРУТНІ ЧАСИ”

“Знай, що за останніх днів настануть скрутні часи” (2 Тимофія 3: 1, Хом.).

Ми повинні зробити чітку різницю між обмеженням грішних ангелів у “кайданах темряви” і в'язанням сатани, який є князем демонів. В'язання сатани, як показано у Святому Письмі, відбувається в другому приході Христа: “І схопив він змія, вужа стародавнього,

що диявол він і сатана, і зв'язав його на тисячу років” (Об. 20: 2). Під час цієї тисячі років Христос та Його святі будуть царювати як царі та священики Богу. Обмеження нижчих ангелів згадує св. Петро та св. Юда. Говорячи про цих грішних ангелів, св. Петро каже: “Вони колись непокірливі були, як їх Боже довготерпіння чекало за Ноевих днів” (2 Петр. 2: 4; Юд. 1: 6; 1 Петр. 3: 20).

Вивчаючи Святе Письмо, ми дізнаємось про ангелів світла, які стали неслухняними, залишили свій первісний стан як ангели і намагалися бути людьми, приймаючи на себе людський вигляд. Їхній опис знаходимо в 1 М. 6: 1-4: “І побачили Божі сини людських дочок, що вродливі вони, і взяли собі жінок із усіх, яких вибрали”. У них народилися діти: “За тих днів на землі були велетні... То були силачі, що славні від віку”. У той час світ наповнився злом більше, ніж за попередні тисячу шістьсот років. І Бог понищив усе людство, окрім тих, які врятувалися в ковчезі.

ДУХИ НАМАГАЮТЬСЯ УНЕВАЖНИТИ БОЖЕ СЛОВО

Апостол продовжує показувати, що відбулося з ангелами, які впали. Тепер вони мають менше влади, менше привілеїв, ніж попередньо. Тоді вони мали силу матеріалізуватися і могли не тільки їсти й пити, але й виконувати певні людські функції, натомість після потопу були обмежені в кайданах темряви, тобто були обмежені в тому, щоб матеріалізуватися й виконувати свою владу при світлі, як це робили раніше. Однак вони і далі діяли, як у випадку, коли Саул намагався випитати у віщунки з Ен-дору про те, як закінчиться битва (1 Сам. 28: 7-20).

Пророк Ісаїа каже, що ми не повинні мати ніякої справи з тими, які “цвірінькають та муркають” і вважають, що вони спілкуються з мертвими (Іс. 8: 19). Ці грішні ангели намагаються уневажнити Боже Слово. Звідси різні втілення мертвих, як було зі Самуїлом перед Саулом. Не можна припустити, що Самуїл мав прийти і розповісти те, чого, за словами Бога, Саул не повинен був знати. Той самий принцип діє до наших днів. Грішні ангели не могли робити своїх діл, хіба що їм вдалося заволодіти людським тілом, опанувавши людську волю.

Тому читаємо в Новому Завіті про багатьох опанованих не дияволом, але демонами. Про цих демонів є різні описи. Коли наш Господь промовив до чоловіка, що мешкав серед гробів, Він запитав: “Як тобі на ім’я?”. Той відповів: “Легіон мені ймення, багато бо нас”. У чоловікові оселився не один злий дух, а ціла юрба. Коли Ісус наказав їм вийти з чоловіка, вони попросилися в гурт свиней. Як тільки Ісус дозволив їм увійти в нього, то свині кинулися в море і

потонули. Відомо, що викликати паніку у свиней не так легко. Ви можете вдарити одну свиню батоном, але якщо ви хочете змусити утікати всіх, то треба вдарити кожному з них. Демонів було стільки, що вони увійшли в цілий гурт свиней.

Грішні духи, здається, зовсім деградували у своїх нахилах та бажаннях. І хоча вони віддають перевагу тому, щоб заволодіти людськими істотами, однак вважають за краще, як вже було показано, зайняти тіла свиней, аніж залишилися без жодного фізичного тіла. Без сумніву, наш Господь знав, яким буде результат. Його наміром було дати ілюстрацію того, про що нам істотно знати: (1) число свиней у стаді свідчило про число злих духів; (2) ця річ мала продемонструвати, що вони не мають права увійти навіть у німих тварин, що нещасні, німі створіння вільні від них, а також, що вони не можуть потурбувати нас, якщо ми на це не дозволимо, якщо ми не приєднаємось до цього самовільно, якщо наш розум не дасть згоди на їхній гіпноотичний вплив, і ми не дамо їм вселитися в нас.

СУЧАСНА НЕВІРА В ЗЛИХ ДУХІВ

Є схожі ілюстрації. Одного разу, коли злі духи почали говорити, апостол Павло не міг цього стерпіти і докорив їм. У випадку, який вже згадувався, чоловік, коли позбувся злого впливу, тепер був одягнений, при своєму розумі й цілком розсудливий (Мр. 5: 2-5; 5: 15; 5: 19, 20). Так само є відтоді. Деякі лікарі розповідають, що більша половина хворих у психіатричних лікарнях перебуває там через те, що в них вселилися злі духи. Але багато лікарів не вірять у злих духів чи в одержимість.

Коли наш Господь вислав апостолів, вони, повернувшись до Ісуса, сказали: “Господи, навіть демони коряться нам у Ім’я Твоє” (Лк. 10: 17). Ті, хто заперечує Святе Письмо, кажуть, що цих людей обманули, що наш Господь був недостатньо науково освічений. Ми ж тримаємося протилежної думки — що Господь та апостоли мали достатньо наукового підґрунтя, натомість люди в наші дні обманені, вважаючи, що злих духів немає. Ми бачимо, як вони діють сьогодні, часом провіщаючи майбутнє — коли медіуми чують та знають речі, які інші довкола них не можуть ані чути, ані знати. Божий народ повинен бути обережний, щоб не потрапити під ці

злі впливи. Ми знаємо осіб, які потрапили під дію цих сил.

На Флориді був брат, який вів розмову зі злими духами і пояснював їм Біблію. Він думав, що йому вдасться повернути когось із них. Якийсь час вони слухали з пильною увагою, ставили запитання, на які він відповідав. Та невдовзі вони задовольнили свою цікавість і почали говорити всілякі брудні слова. Брат казав, що він не міг від них відчепитися. Він писав до нас, питаючи, як це зробити. Ми порадили йому проявити свою волю, а заодно звернутися з молитвою до Господа, бо тільки Він може допомогти йому позбутися цих злих духів. Врешті вони полишили його і більше не поверталися. Одна пані, яка була пишучим медіумом, думала, що через неї пише один її мертвий приятель. Врешті вона зрозуміла, що злі духи заволоділи її рукою, щоб писати, і після цього вона відмовилася мати з ними справу.

ГРІШНИМ ДУХАМ ПОВЕРТАЄТЬСЯ СВОБОДА

Можна поставити запитання: а як буде в кінці цього віку? Апостол розповідає нам, що ці злі духи мали бути обмежені до суду Великого Дня. Що це може означати? Відповідаємо, що йдеться про День Христа, тисячолітній День. Як Він мав справу з Церквою, так під час тисячі років Він буде мати справу зі світом. Месіанське Царство — це Царство, про яке ми молимося: “Нехай прийде Царство Твоє”. Апостол каже, що грішні ангели обмежені ланцюгами темряви до Великого Дня. І ми бачимо в теперішньому часі, у цьому самому Дні, не тільки докази запровадження Нової Епохи — цвітіння пустині, електричне світло і всі благословення, які належать до цієї Нової Епохи, — але й докази того, що ці грішні духи здобувають більше свободи. Тому ми маємо підставу вірити на основі достовірної інформації про випадки їхньої матеріалізації.

Спіритуалісти твердять, що духи щораз більше будуть використовувати силу матеріалізуватися. Вони кажуть, що це тільки справа часу, коли мертві будуть ходити серед живих. Матеріалізація — тільки одна з властивостей, яку вони можуть використовувати. Грішні ангели вдають зі себе мертвих людей, щоб обманювати і діяти всупереч Божественному порядку

і Плану. Тому вони далі діють як вороги Бога й противники праведності. Нас не повинно дивувати те, що у близькому майбутньому відбуватимуться деякі дивовижні речі — чудеса. Якщо ми маємо уяву про час перед потопом, то розуміємо, що земля була повна насилля. Бог бачив, що в думках людського розуму було зло і тільки зло. Так само сьогодні.

Апостол каже нам, що на світанку цієї Нової Епохи і при завершенні цього Євангельського віку люди будуть гвалтівниками — насильниками. Він наводить цілий перелік (2 Тим. 3: 1-5). Цей опис, віримо, є пророчим про час, в якому ми живемо. І такі умови, думаємо, будуть існувати переважно з причини злих духів, як було за днів Ноя. Наш Господь, даючи ілюстрацію того, як буде за Його другого приходу, каже, що буде так само, як за днів Ноя — люди будуть їсти й пити, насаджувати і т. д. Він нагадує, що люди не будуть знати про час Його приходу, і як потоп прийшов несподівано, так прийде час запровадження Нової Епохи. На нашу думку, тут існуватиме значна схожість — не в тому, що злі духи зможуть поламати пута, ланцюги, вкладені на них, а в тому, що частиною Божого Плану буде дозвіл на це. Бог стримував ці злі духи чотири тисячі років після потопу.

ЗНАННЯ ПРАВДИ — ЗАПОБІЖНИЙ ЗАСІБ

А тепер скажемо про себе: коли б сьогодні ми мали таке пересічне знання (і не більше), яке має світ у цілому, то ми переконані, що нам не вдалося б зберегти свого становища християн. Наша віра була б хиткою, ми б не вірили в існування Бога. І ми думаємо, що надходить година, коли буде саме таке випробування. Людство має причину сумніватися в тому, чи є ще Бог окрім природи, яка є дуже жорстоким богом. Багато хто вже зараз приходять до переконання, що Господь — це лише Бог природи, який творить рід на землі шляхом еволюції. Вони неминуче придуть туди, де їх спіткає суворе випробування віри.

Багато хто вже падає, багато хто тримається віддалік від Бога та Біблії. У зв'язку з цим Господь змальовує час, коли, як Він каже, Він виконуватиме “діло Своє, діло незвичайне” (Кул.) — чин, що здаватиметься дуже дивним для людства, приносячи великі випробування

та труднощі на землю, на номінальні церковні системи і на всіх, хто ототожнює себе з номінальною церквою християнства. Через це багато хто зовсім втратить віру. Знаємо, що цих речей треба сподіватися, і ми маємо благословення та силу, яка буде нас оберігати. Можливо, ми будемо потребувати цієї особливої допомоги ще більше в кількох наступних роках. Хто знає?

Ми обгрунтовано припускаємо, що наш противник здобуде більше сили в цьому часі утиску, який приходить. Припускаємо, що злі діла, які будуть робитися, будуть робитися сатаною та його грішними ангелами, які будуть мати надзвичайно згубний вплив на людство. Недавно нашій увазі представлено кілька таких випадків. В одному з них, як розповідають, комусь щось з'явилося на фотографії. Коли фотографію проявили, на ній було видно людину, яка померла якийсь час тому. Очевидно, злі духи здатні чинити вплив, який дозволяє створювати зображення у фотоапараті. Інший випадок, який привернув нашу увагу, стався з особою, яка теж "щось бачила". Вона переконана, що бачила це на власні очі. Як таке можливе? Ми, мабуть, не знаємо всіх можливостей злих духів, таких як ясновидіння чи вміння бачити на відстані. Ми всі чули про гіпноз, коли особа під контролем духа здатна розповідати про речі, які відбуваються далеко. Це вміння тестували так:

певна людина виконувала певні дії в певний час; одночасно особа під впливом злих духів змогла повністю описати те, що відбувалося. Ми не впевнені в тому, як це робиться. Мабуть, ця річ відображалася в її розумі чином, що знаходиться за межами нашого розуміння. Припускаємо, що грішні ангели відтворювали картину в мозку медіума, що дозволяло йому це бачити. У наших снах ми бачимо людей, як вони ходять, і чуємо їхню мову. Коли б так було з нами наяву, ми б могли цілком припустити, що до цього причетні злі духи. Разом з тим, наведене не дозволяє нам зрозуміти філософію всього цього.

Наскільки ці речі будуть вжиті в майбутньому, ми не знаємо. Та не сумніваємось, що речі, які будуть дозволені, будуть дуже приголомшливими. Навіть для тих, хто має правильне розуміння Божественного Плану Віків, дозволені речі будуть дуже дивними. Ми готові майже до всього, про що б нам не розповіли. Нам добре відомо про силу цих злих духів, які збираються робити ці різні речі. Фактично ми бачимо, що хоча матеріалізація можлива для них, все ж відтворення в розумі набагато легше, оскільки значно простіше намалювати образ у мозку.

Господній народ повинен весь час мати на собі усю Божу зброю, щоб вистояти в цьому надзвичайно злomu дні.

R4976 (1912 p.)

ВЕДЕНИЙ НА ПУСТИНЮ

Марка 1: 9-11; Матвія 4: 1-11

“Бо в чому був Сам постраждав, випробовуваний, у тому Він може й випробовуваним допомогти” (Євреїв 2: 18).

Наш сьогоднішній урок надзвичайно цікавий. Він говорить про той час, коли Ісус досяг тридцятирічного віку і, відповідно, отримав дозвіл представити Себе без плями Богу як жертву за гріх світу. Святий Павло цитує слова пророка, які стосувалися Ісуса: “Ось іду, щоб волю Твою чинити, Боже”, — як написано у звої книжки про Мене. Я віддаю Себе, щоб стати Позаобразом, виконавцем кожного пророчтва, яке Божественна мудрість дозволила записати, і Позаобразом кожної риси Закону, яка стосується Мене.

Власне, тоді Відкупитель став позаобразним Пасхальним Агнцем, позаобразним тельцем жертвоприношення Дня Примирення. У той час Він віддав Своє життя, щоб виконувати волю Отця; у той час Він помер як Людина Ісус; у той час Він, як позаобразний телець, був убитий; у той час Він був зачатий Святим Духом і став позаобразним Священиком — Тим, Хто складає жертву. Наступні три з половиною роки Його служіння Він виконував Своє посвячення і завершив його на Голгофі, вигукнувши: “Звершилось!”.

ВЕДЕНИЙ ДУХОМ — НА СПОКУСУ

Коли Ісус отримав зачаття Святим Духом при Своему хрищенні, це було зачаття до

божественної природи, і разом з ним прийшло велике просвітлення розуму, як це представлено в словах: “І ось небо розкрилось”, буквально розірвалося навпіл. Від того часу Він міг вникнути виразно у Божественні задуми і наміри щодо Себе такою мірою, якою це було неможливим для Нього до посвячення. Так само зі всіма, які йдуть слідом за Ним. Божі глибини відкриваються їм поступово, у міру того як вони здатні їх прийняти, але ніколи до того, як вони дали Господу обіти посвячення. З Його послідовниками є так, як було з Ним: випробування, спокуси, проби відданості приходять переважно після посвячення, а не перед ним. Звідси важливість нагадування Ісуса: “Перше сісти й видатки врахувати” (Лк. 14: 28-33).

Для нас, як і для Ісуса, Отець передбачає не тільки ясніше сприйняття наших випробувань та нашої відповідальності, але й ясніше усвідомлення слави, що настане для вірних. У випадку Ісуса відкриття небес — просвітлення Його розуму щодо Божественного Плану — було набагато більш вражаючим, ніж наше, тому що досконалість Його мозку та серця дозволяла Йому одразу збагнути довжину і ширину, висоту і глибину Його кроку так, як це можливо тільки частково для нас після років поступу та вивчення. Учитель одразу зрозумів усю важливість жертв Дня Примирення, забиття Пасхального Агнця, пророцтв, які говорили про Нього як про вівцю, ведену на заріз, а також образу, який показував Його як позаобразного мідяного вужа, піднятого високо для зцілення ужаленого гріхом Адамового роду.

Як тільки ці думки почали переповнювати розум Спасителя, дух (Його власний дух, розум) вимагав від Нього якнайшвидше усамітнитися на якийсь час і заново дослідити всю важливість Закону, Пророків та Його власних зобов'язань щодо Угоди, яку Він щойно уклав. Сорок днів і ночей Його велика наполегливість змусила Його забути майже про все. Очевидно, Він ані не їв, ані не спав, аж минуло сорок днів; і після цього “зголоднів”. Власне, тоді противник з'явився як спокусник — у мить Його фізичної слабості внаслідок посту, коли Його душу переповнювало усвідомлення важливості великої домовленості, яку Він уклав, і того, скільки коштуватиме Йому

виконати її умови. Суворіше випробування важко було уявити. Чи буде Відкупитель відданим Богу — Божественному Задуму і Своїй Угоді посвячення до самої смерті? А може Він відчуватиме, що Отець налив Йому надто гірку чашу, що Бог зробив випробування відданості та слухняності надто суворими, і в тому, щоб укласти такий контракт із Ним, не було ні справедливості, ні любові?

Які ми раді бачити відданість, що затримувала над кожною спокусою! Разом з ангелами ми вигукуємо: “Достойний Агнець, що заколений!”. Не тільки в тому значенні, що Він посвятив Свою волю, але й у тому, що зберіг повну покору та був мертвий по плоті, вірний до Голгофи і смерті на хресті. Йому слава, честь, панування і могутність повіки!

ЗАЗНАВ СПОКУС, ЯК І МИ

Спаситель не мав спокуси у вигляді звички випивати або пристрасті до розпусти чи аморальності, адже такі спокуси не приходять і на нас, Його послідовників. Ми повинні пам'ятати, що Святе Письмо робить виразну різницю між нами і світом: “Не від світу ви, як і Я не від світу”. Тому “так само, як ми, спокушений у всьому” (Гиж.) означає, що спокуси, тобто випробування, які Єгова дозволяє на Свій посвячений народ, є такого ж роду, як спокуси, які Він дозволяв на нашого Відкупителя.

Отже, важливо, щоб ми помічали характер наших випробувань. Бог не випробовує нас, щоб побачити, чи наша плоть досконала, адже Він завжди знав, що серед людей немає нікого праведного, ані одного. Випробування від Отця тих, кого Він приймає як синів, є випробуваннями відданості Йому, відданості принципам праведності, відданості Правді, відданості Божественним методам — відмови обирати власний шлях або шукати слави для себе чи полегшення коштом Правди або Божественного методу.

ТРИ СПОКУСИ ІСУСА

Коли Учитель ослаб від посту, у кінці сорока днів вивчення Біблії, з'явився противник, але не як ворог і демон темряви, а як приятель, “ангел світла” (2 Кор. 11: 13-15). Проявляючи інтерес до благополуччя Спасителя та інтерес

до Його праці, він промовив: “Ти голодний, чоловіче, і дарма. Хіба ти не знаєш, що святої сили, яка зійшла на тебе сорок днів тому, більш ніж достатньо для кожної потреби? Хіба ти не знаєш, що ти можеш дати наказ навіть цьому камінню, щоб воно стало хлібом, і тобі не треба голодувати? Зроби це зараз, будь ласка, перш ніж ми матимемо розмову, бо ти мене дуже цікавиш. Я пам’ятаю тебе з давніх-давен, коли ми ще були разом, коли я ще не пішов”.

Але Ісус відповів: “Сила, яку Я отримав, не має бути вжита для служіння Моїй плоті. Вона дана Мені, бо Я посвятив Свою плоть до самої смерті. Божественну силу, яку Я маю, Я можу всіляко вживати для слави Отця, але не для догоджання Собі, хоча це може здатися законним. Крім того, Моє вічне життя не залежить від хліба, ані від підтримки цього фізичного тіла. Ні, Моя надія є в Бозі та в обітниці, що якщо Я буду вірний у використанні цієї святої сили, яку Він Мені дав — якщо Я буду вірний у Своєму посвяченні до смерті, — Він дасть Мені вінець життя — славу, честь та безсмертя”.

Ця спокуса не вдалася. Сатана спробував іншу. Припускаємо, що він переніс нашого Господа в розумі до Єрусалима і храму, кажучи: “Коли ти піднімешся на вершину храму і кинешся вниз, то цим зможеш показати людям, що ти — Божий Син, і це буде найшвидшим способом, яким ти зможеш переконати їх у Своїй місії й здобути їхню прихильність та відданість, а також зробити з них своїх учнів і тим самим виконати свою місію. Я процитую тобі пророцтво на доказ того, що таким був Божий замір для тебе: «Своїм ангелам Він накаже про тебе, щоб тебе пильнували на всіх дорогах твоїх, на руках вони будуть носити тебе, щоб не вдарив об камінь своєї ноги» (Пс. 91: 11, 12)”. Та Ісус відмовився також від цієї пропозиції.

Коли б розлючений натовп скинув Його з вершини храму, перш ніж настав Його час, Отцівська сила, безперечно, перешкодила б цьому, щоб Він не постраждав; натомість свідомо нехтувати законами природи і сподіватися Божественного захисту від буквальних наслідків Своєї поведінки було би спокушанням Бога. Це Ісус відмовився робити.

Третя спокуса також була навіюванням на розум. Висока гора, у символі, є сильним царством. Із жодної гори на землі не можна побачити всі царства світу, бо земля кругла. Але сатана звернув увагу Ісуса на своє царство. Сатана сказав: “Ти, звичайно, розумієш, що я — Князь цього світу, що я — Бог цього світу, і по суті контролюю маси через нецтво та забобони. Даю тобі пропозицію. Признаюся, що я стомлений пануванням гріха та смерті, яке прогресує у світі за моєї влади. Я би поділився цим царством, щоб його підняти і благословити. Іншими словами, пропоную тобі союз: разом ми введемо людство зі стану гріха та смерті. Що ти скажеш? Я на духовному рівні, а ти — на людському опануємо ситуацію, адже ти бачиш, у мене в руках влада, і я можу легко повернути справи на нашу користь, і світ швидко отримає благословення. Тим самим, прийде славне виконання твоїх надій, до того ж без жахливих випробувань, страждань, труднощів і т. п., яких ти сподіваєшся від дотримання Божого порядку, накресленого в пророцтвах. Ходи, об’єднаємося і будемо співпрацювати. Я швидко зроблю, як ти хочеш. Перемога прийде, як тільки ми об’єднаємося!”.

Нашого Господа обурило думка, яка промайнула в розумі, що Він, залишивши небесну славу, щоб виконувати волю Отця, тепер може стати порушником Своєї угоди і зі страху перед хрестом, соромом та смертю може вступити у змову з великим архіворогом праведності — сатаною. Він відповів: “Відійди, сатано! Бо ж написано: «Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи Одному Йому»”. Я не буду служити тобі, ані співпрацювати з тобою в якому-небудь значенні слова. “Тоді позоставив диявол Його”. Наскільки нам відомо, сатана ніколи не вважав, що варто поновити атаки на Спасителя. Тоді, за Божественним розпорядженням, ангели приступили до зголоднілого Переможця і прислужували Йому — зміцняли, додавали сил.

Господні послідовники повинні зауважити, як цими самими спокусами противник нападає на них: (1) Він вдаватиме їхнього приятеля і помічника і намовлятиме до ламання їхньої угоди жертви через пропонування фізичного зцілення, фізичних благословень, якими

вони погодилися пожертвувати. (2) Він буде радити їм якийсь шалений, безглуздий шлях завоювати світ для Бога великими подвигами чи молитвами. (3) Він штовхатиме їх на компроміс зі світом, його духом і його методами через

Федерацію Церков чи ще якось. Ми повинні сміливо дати відсіч противнику, щоб він залишив нас назавжди, не маючи надії нас перемогти.

R4969 (1912 p.)

“ЧИМ Є ЛЮДИНА?”

“Господи, Господи наш, як подиву гідне твоє ім'я по всій землі, тому що твоя величність прославилася понад небеса. Ти довершив хвалу з уст немовлят і тих, що ссуть, задля твоїх ворогів, щоб знищити ворога і месника. Бо я побачу небеса, діла твоїх пальців, місяць і звізди, які Ти оснував. Чим є людина, що Ти про неї пам'ятаєш, чи людський син, що Ти навідуєшся до нього? Ти його зробив малим мало що від ангелів, Ти його увінчав славою і честю. І Ти його поставив над ділами твоїх рук, Ти все підкорив під його ноги, всі вівці і бики, ще й скотину долини, птахи неба і риби моря, що проходять морськими стежками. Господи, Господи наш, яке подиву гідне твоє ім'я по всій землі” (Псалом 8: 3-9, Тур.).

Погляд пророка на людину, віримо, той самий, що й кожної розумної людини. Хтось, знаходячись у човні над морською глибочинню і вдивляючись у безмежний водний простір, думає: «Якою малою є людина, якою цяткою у Вселеній!» Коли ми звертаємо погляд у небеса і усвідомлюємо, що вони ще більше свідчать про Божественну силу, ми здивовані ще сильніше. Коли ми розглядаємо небеса і усвідомлюємо, що всі ці зорі, за винятком планет, що належать до нашої системи, є насправді сонцями і що довкола кожної з них обертаються планети, як наша земля обертається довкола нашого сонця, і коли ми думаємо про число цих сонць та їхніх планет, ми вкрай здивовані й ще більше відчуваємо власну мізерність!

Ми питаємо астрономів про число цих сонць, і вони розповідають, що в полі зору є сотня мільйонів з них. І якщо ми припустимо, що довкола кожного з цієї сотні мільйонів сонць в середньому є десять планет, це дасть нам мільярд планет. А тоді, кажуть вони, коли б ми стали на найвіддаленішій із них, ми побачили б стільки ж і ще більше.

Наш розум здивований, коли ми починаємо думати про небеса, діло Божих пальців, а тоді згадуємо людину і те, яким мініатюрним витвором вона є в Божих очах! Тільки тепер ми розуміємо сказане у Святому Письмі, що людина в Божих очах як “порох на шальках” і не варта того, щоб брати її до уваги. Ми всі бували в бакалійній крамниці й бачили, що торговець не звертає жодної уваги на порошок на шальках своїх терезів. Тож людина така мала в очах великого Творця, що нам дивно, що Бог мав би проявляти хоч якийсь інтерес до людства.

“ТИ ЙОГО ПОСТАВИВ НАД ДІЛАМИ ТВОЇХ РУК”

Коли б не Біблія, ми б нічого не знали про Боже зацікавлення нами і думали б, що Бог настільки великий, що не мав би навіть помічати нас. Та коли Бог виявляє нам Себе у Біблії, ми починаємо бачити, що Божественна сила проявила і показала себе не тільки у створенні усіх цих світів, але й показала себе у Божому поведженні з нами, а також бачимо любов Бога, яка, за словами Святого Письма, є “понад усяке розуміння” (Дерк.). Яка дивна ласка з боку Творця, що Він приділяє нам увагу!

Але наш вірш іде далі, щоб дати ще інформацію на цю тему: “Чим є людина, що Ти про неї пам'ятаєш, чи людський син, що Ти навідуєшся до нього? Ти його зробив малим мало що від ангелів” (Тур.). Так, мало що меншим! Святе Письмо дає зрозуміти, що святі ангели є різних рангів, одні — вищого, інші — нижчого, але всі вони досконалі. У світі ми маємо різні ряди тваринного життя — польові звірі, морські риби, повітряні птахи, — а також людину, найвищу з цих земних істот. Її стосунок до всіх цих нижчих створінь такий, як стосунок Бога до всього Всесвіту, і цією честю наш великий Творець наділив Свої людські створіння!

Тому нам сказано в Псалмі: “Ти його поставив над ділами Твоїх рук, Ти все підкорив під його ноги” (Тур.). Яким дивним створінням з такого погляду є людина! Хоча вона мало що менша від ангелів (коли йдеться про її природу, пов’язану зі землею), а самі ангели величніші (коли йдеться про їхню природу), цей Псалом говорить про вищість людини, бо вона має владу. Ангели не мають влади над іншими ангелами, але всі підвладні великому Творцеві, Богу.

Натомість людині, яка має подобу свого Творця, дано владу над нижчими створіннями, і в цьому відношенні вона увінчана дивовижною честю: “Ти його увінчав славою і честю. І Ти його поставив над ділами твоїх рук” (Тур.).

Цілком слушно можна було би запитати: якщо Бог такий дбайливий до людства і так високо вшанував Свої людські створіння, то чому Він не подбав про них ще більше в цьому світі? Чому вони підлягають несприятливим умовам, в яких зараз існують? Чому є смуток, біль, зітхання, плач і вмирання? Чому є потрясіння, бурі, урагани та смерчі, голод, засуха та пошесті — чому все це існує, якщо Бог такий дбайливий до нас, Своїх створінь?

Ми б не мали відповіді на всі ці запитання, коли б не отримали її в Біблії. У цій чудовій Книзі над усіма книгами ми маємо ключ, пояснення. Бог на початку подбав про те, щоб людина не підлягала жодним із цих негараздів та лих. Людина була створена досконалою та уміщена в сприятливому та досконалому оточенні, у досконалому саду, на сході Едену, з усім потрібним для її благополуччя — без жодних бур, хвороб, потрясінь, труднощів. Вона могла жити вічно. Таким було чудове панування цього людського сина Бога.

Звідки ж, тоді зміна? Ця чудова Книга відповідає, що вся зміна сталася через гріх. Читаємо: “Тому то, як через одного чоловіка увійшов до світу гріх [жодного гріха у світі перед тим не було], а гріхом смерть” (Рим. 5: 12). Доки не прийшов гріх, людина не вмирала. Тому всі болі, смутки і хвороби, яких ми зазнаємо, є частиною цього процесу вмирання. Проблемою нас всіх є те, що з природи ми — “діти гніву”.

Чи Божественним гнівом є вічні муки? Звичайно, що ні! Це вчення передали нам,

мабуть, наші прабатьки, які мали добрі наміри. Божий гнів ми бачимо з усіх сторін. Апостол стверджує, що “гнів Божий з’являється” у наших власних тілах, у болях, у розумових, фізичних і моральних вадах. Всі вони є частинами цього великого покарання за гріх. Читаємо, що коли людина стала порушником, Бог послав святого ангела, щоб вигнати наших перших батьків зі Саду Едену, подалі від дерев життя, які мали підтримувати їх у досконалості, у незавершену землю.

Хоча так само просто можна було зробити всю землю досконалою, Бог залишив її незавершеною, неготовою для людини і тільки “насадив... рай у Едені на сході”, щоб випробувати наших перших батьків, оскільки Божественна мудрість передбачила, що людина згрішить. Замість того, щоб зробити цілу землю досконалою, Бог залишив її в недосконалому стані, за винятком Саду Едену. Тому читаємо, що коли Бог вигнав наших перших батьків зі Саду Едену, Він сказав: “Проклята через тебе земля! Ти в скорботі будеш їсти від неї всі дні свого життя. Тернину й осот вона буде родити тобі, і ти будеш їсти траву польову. У поті свого лица ти їстимеш хліб, аж поки не вернешся в землю, бо з неї ти взятий. Бо ти порох, і до пороку вернешся”.

Іншими словами, великим покаранням для людського роду є кара смерті: “Смертю помреш” (1 М. 2: 17, Гиж.). Він лежить на людстві вже шість тисяч років, відколи гріх увійшов у світ. Тому всі сторінки історії від днів Адама дотепер позначені гріхом, смутком, болем та зітханнями, бо ми всі — грішні, а так як ми — грішні, Бог поводить з нами згідно зі Своїм задумом “смертю помреш” (Гиж.).

Але це темний бік справи. А чи є інший бік, чи є надія для нас? Та сама блаженна Книга — Біблія — розповідає про це. Євангельське Послання, яке означає “блага вість”, говорить, що Бог має добре послання для тих, кого Він засудив на смерть.

ЯКИМ Є ЄВАНГЕЛЬСЬКЕ ПОСЛАННЯ?

Ми запитуємо: “Яким є це добре послання?”. Святе Письмо відповідає, що добре послання полягає в тому, що Той, Хто засудив нас як непридатних до вічного життя, подбав про наше відкуплення; що Його Син став нашим

Відкупителем; що Христос помер, “Праведний за неправедних”, щоб привести всіх назад до єдності з Богом. Але, скаже хтось, хіба Ісус не помер вісімнадцять сотень чи навіть більше років тому? Так, справді. То хіба ж ми не бачимо того самого панування гріха та смерті, як тоді? Бачимо. А де ж, тоді, благословення, яке мало прийти через Ісуса? На це відповідаємо, що передбачалося подвійне благословення. Перш за все, це — благословення надії, яке має дехто з Божого народу, благословення знання, що у “своєму часі” в Бога Він принесе чудові речі, про які розповідає це Євангельське Послання.

Оскільки Бог подбав про Відкупителя, то буде воскресіння мертвих. Вони не залишаться мертвими, а повиходять. Буде Нова Епоха, славний ранок, в якому прийде кінець всякому гріху та смутку. Тож Святе Письмо запевнює нас, що в той час більше не буде жодного зітхання, жодного смутку, жодної смерті, тому що всі колишні речі (все, що стосується гріха, що стосується смерті) проминуть.

“У ЦЕРКВИ Є ОСНОВА”

Ми запитуємо: хто такий могутній, щоби повалити гріх та смерть, підняти людство і повернути його з гріха, слабостей, недосконало-сті та смерті? Біблія відповідає на це запитання: Тим, Хто зробить це, є Великий, Який сидить на престолі Бога, і ми читаємо, що “сказав Той, Хто сидить на престолі: «Ось нове все творю!»”.

Але хто Він? Це Той, Хто за благодаттю Бога став нашим Відкупителем — Ісус. Він має бути великим Царем царів і Паном панів і має “панувати від моря до моря, і від Ріки аж до кінців землі”. Під блаженним впливом цього Царства на землю знову прийде повне благословення від Бога! “Тоді то розплющатся очі сліпим і відчиняться вуха глухим”. “І з’явиться слава Господня, і разом побачить її кожне тіло”. Ці слова пророка дані нам для нашої надії й зміцнення наших сердець, щоб ми полишили гріх і щораз більше ставали Божими дітьми.

Ми згадали світ і те, як він отримає благословення через Месіанське Царство, Царство дорогого Божого Сина, Царство, про яке Ісус навчив нас молитися: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”. Але ми ще не бачимо, щоб усе це

відбулося. Ми не бачимо, щоб людство було приведене до досконалості, ані що обітниця благовістя виконалася між людьми. Але ми маємо слово від апостола. Він сказав: “А тепер ще не бачимо, щоб піддане було йому все” — воно ще не є в гармонії. Однак, каже апостол, ми бачимо початок Божої праці: ми бачимо Ісуса, Який “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”. Ми бачимо навіть більше, ніж це. Минуло вже понад вісімнадцять століть. Не тільки Ісус скуштував смерть, але й дуже багато пішло на смерть, відповівши на поклик стати Нареченою Христа, Церквою Первородних і бути разом з нашим Господом. Про цю Церкву ми співаємо в нашому гімні:

*“У Церкві є Основа —
Христос, її Глава.
О так! Водюю й Словом
Зароджена вона.
Щоб наречену взяти,
Він із небес прийшов
Життя за неї дати,
Проливши цінну кров”.*

Це і є перша праця Бога у відкупленні людства: зібрання Нареченої Христа, Церкви, щоб ділити Його славу, честь та безсмертя. Ми маємо надію бути в цьому класі, а цьому класу належать великі обітниці мати з Ним участь у Першому Воскресінні, а тоді благословити всі племена землі реституцією. Світ має бути відновлений до всього, що Адам втратив, за що Ісус помер на Голгофі, і разом з Ним буде Церква, покликана зі світу, святий клас, який йде слідом за Ісусом, про що ще раз читаємо: “Блаженний і святий, хто має частку в першому воскресінні! Над ними друга смерть не матиме влади, але вони будуть священниками Бога й Христа, і царюватимуть з Ним тисячу років” (Об. 20: 6).

Це буде тисяча років царювання Месії, тисяча років підняття світу, тисяча років, в якій сатана буде зв’язаний, тисяча років, в якій знання наповнить цілу землю, тисяча років, в якій земля буде приведена до райського вигляду, символічно представленого Садам Едену, коли кожне створіння в небі, на землі і під землею буде приведене до славного стану, де воно співатиме хвалу Богу, Який сидить на Престолі, й Агнцю на вічні віки.

Та ще є інший бік: те саме Святе Письмо, яке розповідає про возвеличення Церкви до слави й про благословення світу через Царство Месії, яке розповідає про те, що земля буде Божим Раєм, розповідає також про клас непоправних, які будуть покарані. Відколи цей клас був

приведений до повного знання про Бога й грішив свідомо проти Божественного світла та благословень, покаранням для нього будуть не вічні муки, а знищення від лица Господа та слави Його могутності (1 Сол. 1: 9).

R4972 (1912 p.)

СЛОВО “ПОСЕРЕДНИК”, ВЖИТЕ ПО-РІЗНОМУ

Звертаємо вашу увагу на використання нами слова Посередник у сьомій лінійці статті “Повернення Ковчега”, стор. 308, видання WT за 15 жовтня. Там ми сказали, що “священник, який прислуговував, діяв як посередник між Богом і народом”. Було би краще, коли б ми вжили в цьому випадку інше слово, наприклад, Заступник. Строго кажучи, Угода Закону була з’єднуючою ланкою між Богом та природним Ізраїлем, а Мойсей був Посередником цієї Угоди. Священик, загалом не був Посередником. В умовах Угоди Закону, якої Мойсей був посередником, священник, який прислуговував, був заступником, приятелем і представником ізраїльтян перед судовою лавою Божественної Справедливості.

Це добре ілюструє неухважність, з якою ми і майже всі християни звикли вживати слово Посередник. Наприклад, у Викладах Святого Письма, том 5, ми не раз згадували нашого Господа як “Посередника Примирення”. Це цілком правильно, якщо виходити зі загальних правил нашої мови, які ми всі використовуємо. Однак останнім часом цей журнал намагався звернути увагу Господнього народу на факт, що Біблія вживає слово Посередник у конкретному значенні, і наполягав, щоб усі дослідники Біблії прийняли суто біблійний погляд і вживали це слово Посередник тільки з такої точки зору.

Вищенаведена поправка показує, як важко будь-кому з нас позбутися тієї чи іншої звички. Вживання слова Посередник у Святому Письмі обмежується посередництвом в Угодах між Богом та людиною. Суть у тому, що Бог, Який є святий і жодною мірою не збирається потакати гріху, не тільки засудив його в батькові Адамі та його роді, але й припинив усяке спілкування з грішниками, яких Справедливість засудила на смерть. Тим не менше, Бог у Своему милосерді вже подбав про поєднання між Собою і тими з

людського роду, хто запрогне спільності з Ним на основі праведності.

ТРИ ВЕЛИКІ УГОДИ

Божественний задум накреслений у трьох великих Угодах. Перша, всеосяжна, була укладена з Авраамом. Друга, або Угода Закону, була укладена з Ізраїлем на горі Сінай. Вона не анулювала (не відсувала убік) першу Угоду, а була тільки додана до неї, певною мірою ховаючи, мов за завісою, багатші благословення для ізраїльтян. Їхня Угода Закону, яка, як вони думали, буде їм на життя, навпаки, як виявилось, засудила їх на смерть як негідних життя. Бог алегорично ілюструє ці дві Угоди на прикладі двох дружин Авраама, про що пояснює св. Павло в Гал. 4: 1-31. Первісна Угода була представлена в Сарі, дружині Авраама, тоді як Угода Закону була представлена в Агарі, невольниці, а не законній дружині. Як Сара була неплідна довгий час, так Божа Угода з Авраамом була неплідна. Угода Закону (рабства), представлена в Агарі, привела на світ юдейський народ, алегорично представлений Ізмаїлом, який, однак, не міг бути спадкоємцем первісної Угоди. Як Агар та її син згодом були покарані за пиху та суперечки і врешті вигнані, так юдейський народ, що розвивався під Угодою Закону, був позбавлений Божественної милості, як про це говорили слова Учителя: “Ось ваш дім залишається порожнім для вас!”

Як Сара довго була неплідною — поки в Агарі не народився син і не став переслідувати, — так Аврамова Угода, яка мала привести на світ Месію, довго була неплідною. Ця Угода Сарі дала Господа Ісуса і різних членів Його Тіла, які вже перейшли до слави. “Насіння Авраама”, “Насіння Обітниць” незабаром повністю народиться, коли останній член Вибраної Церкви, яка є Тілом Месії, вистійть у випробуваннях і знайдеться

за завісою, завершуючи Перше Воскресіння “первістка — Христа”. Не робимо в цьому помилки, але послухаймо слів апостола: “А ви, браття, діти обітниць за Ісаком”, — обіцяне Насіння, через яке (разом з нашим Господом і Головою) Бог благословить “всі племена землі” (Гал. 3: 29).

НОВА УГОДА — КЕТУРА

Тримаймо це виразно перед очима і пам'ятаймо, що досі було тільки дві Угоди: стара, тобто первісна, і Угода Закону, додана через чотириста тридцять років (Гал. 3: 17).

Під ними розвивалися два класи: природній Ізраїль та духовний Ізраїль. Та алегорія продовжується: “І вмерла Сарра”, і Авраам взяв собі іншу дружину, Кетуру, яка представляла іншу Угоду, названу у Святому Письмі Новою Угодою. Авраам мав багато дітей від Кетури, які зображують багатьох Божих дітей через Нову Угоду в Тисячолітті. Та ніхто з цих дітей не був спадкоємцем. Написано: “І віддав Авраам усе, що мав, Ісакові”. Тож діти Кетури отримали своє благословення через Ісака і представляють реституційний клас Тисячоліття, який отримає благословення через позаобразного Ісака, Христа. Дві речі треба тримати в розумі, а саме: по-перше, Кетура не стала дружиною, тобто Угодою, доки Ісак не справив весілля, яке образно зображувало весілля, союз Христа і Церкви в кінці цього віку. По-друге, Авраам не одружився з Кетурою, доки не померла Сара. Іншими словами, Нова Угода, зображена Кетурою, не стане дружиною, тобто Угодою, доки первісна Угода, представлена Сарою, не приведе Насіння, Месію, через яке діти Кетури, підлеглі Нової Угоди, повинні отримати своє благословення. Із цього для всіх повинно бути зрозуміло, що Месія, Христос, Голова і Тіло, не є нащадком Нової Угоди, Кетури, а нащадком старої, первісної Угоди — Сарі. Перша згадка про Нову Угоду (Єр. 31: 31) була пророчою — давала зрозуміти юдеям, що Бог збирається дати їм Угоду, кращу від Угоди Закону, яка стала рабством і була на смерть. Те, що обітници Нової Угоди не мають відношення до первісної Угоди, представлені Сарою, є очевидним не тільки з факту, що вона називається новою, але й із того, що вона мала принести земні багатства,

благословення, Реституцію і т. д., тоді як первісна Угода мала привести Духовне Насіння.

Ось обітниця Нової Угоди: “І викину камінне серце з вашого тіла, і дам вам серце із плоті... і ваших гріхів не згадаю Я більш”. Це буде надзвичайно велика річ для Ізраїлю і потім для всього світу. Вона означатиме для них реституцію і діятиме весь Тисячолітній вік, у кінці якого вже не буде камінних сердець, а людство підніметься зі стану гріха та смерті до повної досконалості людської природи, образу Бога в плоті, маючи серце, повне співчуття, любові та доброти, серце з плоті.

Інша відмінність між нашою Угодою (первісною) та іншими двома, полягає в тому, що обидві Угоди — Закону та Нова — мають Посередника, тоді як наша Угода (первісна) не має жодного Посередника — не потребує жодного.

Св. Павло звертає увагу на те, що Мойсей був посередником Угоди Закону і що первісна Угода, Угода Сарі, не потребувала жодного Посередника (Гал. 3: 19, 20). Нова Угода, натомість, повинна мати Посередника, як на це виразно вказує Святе Письмо: “Тому Він [Христос] Посередник Нового Заповіту [Угоди]” (Євр. 9: 15; 12: 24). Ця Нова Угода протиставляється Угоді Закону, а Христос, Посередник Нової Угоди, протиставляється Мойсею, Посереднику Угоди Закону, показуючи, що Нова Угода краща від Угоди Закону, бо має кращого Посередника (Євр. 8: 6) і приходить на зміну Угоді Закону, але не є кращою від первісної Угоди, Угоди Сарі.

Перш ніж ми розгледіли біблійне вчення “Плану Віків”, яке показує Вік Закону, Вік Євангелія і Вік Тисячоліття, а також їхню різну працю, ми не могли знайти місця на майбутнє для обітниць стосовно Нової Угоди і тому разом з іншими пристосовували їх до себе та до цього Євангельського віку, цілковито випускаючи з уваги різні вірші Писання, які цьому суперечать. З нашого боку було дуже непослідовним цитувати на одному подиху слова апостола, що ми є членами Насіння, Ісака, дітьми старої, первісної Угоди, і тоді, на наступному подиху, вважати, що ми маємо користь з Нової Угоди. Проблемою всього цього була нездатність виразно зрозуміти “таємницю, заховану від віків і поколінь, а тепер виявлену Його святим” (Кол. 1: 26).

Коли б ми вивчали Господнє Слово більш освяченим чином, ми б швидше позбулися помилок Середньовіччя і збагнули б заново апостольське вчення, що “Таємницею” є Церква, вибрана з юдеїв та поган, яка має бути Тілом Христа, співспадкоємицею з Ним під Угодою Авраама і всієї Його спадщини. Тільки ті, які розуміють цю правду, яка далі є “Таємницею” для світу та номінальної церкви, готові зрозуміти “Божественний План Віків” у цілому.

КРОВ НОВОЇ УГОДИ

Коли наш Господь запропонував Своїм учням першу Пам’яткову Вечерю, Він сказав про чашу: “Це кров Моя Нового Заповіту [Угоди], що за багатьох проливається на відпущення гріхів”. Зауважте, що кров Нової Угоди була пролита за багатьох, за весь світ, та тільки деякі, “Мала Черідка”, учні, “Тіло Христа”, були запрошені пити з неї, мати участь з Ним у цій чаші. Протягом 1800 років ця чаша переходила до всіх посвячених. Хто відмовився пити з неї, тих імена були витерті зі згортку Вибраних, класу Нареченої, Царського Священства. Той, хто п’є з неї, має обітницю частки зі своїм Господом і Головою у всій Його великій праці як Насіння Авраама. Тому наш Господь запитав учнів, які хотіли сидіти на Його Престолі: “Чи ж можете ви пити чашу, що Я її п’ю, і хреститися хрищенням, що Я ним хрищуся?” (Мр. 10: 38). Чи будете виконувати угоду жертвування до самої смерті, яку ви уклали і завдяки якій вважаєтеся членами Мого Тіла? Якщо таке ваше бажання, Я випробую вас, щоб зробити ваше покликання та вибрання міцним.

Ті, кому дано знати “Таємницю” Божого Царства (і ніхто інший), можуть бачити, що весь цей Євангельський вік, від часу хрищення нашого Господа в Йордані дотепер і до завершення Церкви, є одним великим Днем Примирення, одним великим Днем Високого Поклику до Царства, одним великим Днем участі в Стражданнях Христа, щоб ми могли також мати частку в Його майбутній славі.

Тому все, що ми повинні робити, це “доповнювати недостачу скорботи Христової” (Кол. 1: 24). Коли вся ця скорбота доповниться, прийде славна праця Тисячолітнього віку. Ця праця прийде під Новою Угодою. Ізраїль перший буде брати в ній участь, а тоді всі народи. Світ

у наступному віці матиме благословення не під нашою Угодою Сари, Насіння якої — духовне, так само як наше благословення тепер не є під Угодою Кетури, Новою Угодою, насіння якої — природне, земне.

Коли наш Господь сказав, що ця чаша є кров’ю Нової Угоди, ми повинні розуміти, що це, перш за все, Його чаша, а потім — наша, Його Тіла, тих, які ділять її та п’ють разом із Ним. Іншим нічого не залишиться пити з неї потім, адже Він повелів: “Пийте з неї всі” (з англійської можна також перекласти як “Пийте з неї все” — прим. ред.). Отже, це була, перш за все, кров (смерть) нашого Господа, потрібна для запечатання Нової Угоди. Однак на основі Божественного порядку потрібна також кров (смерть) Його Церкви. Звідси бачимо, що Нова Угода не може бути запечатана, завершена, стати дієвою, доки всі “члени Тіла” не помруть, доки “кращі жертви” Великого Первосвященника не завершаться. Тому цілком властиво згадувати смерть, кров нашого Господа як кров Нової Угоди, навіть якщо вона буде застосована не раніше, аж Він принесе всіх членів Свого Тіла на жертву. Тоді Він застосує усю кров, усю жертву, усю заслугу смерті як Свою власну на користь світу і запечатає Угоду з Богом на користь людей. Після запечатання Угоди з Отцем Христос зі Своєю Церквою одразу почне велику працю примирення світу, відновлення світу до гармонії з Отцем.

При цьому зауважте, що досі були скасовані тільки гріхи Церкви; і хоча смерть нашого Господа містила достатньо заслуги за гріхи всього світу, заслуга ще не застосована за нікого, окрім віруючих. Тому читаємо, що наш Господь піднявся на висоту, щоб там “з’явитись тепер перед Божим лицем за нас” — віруючих. А оскільки Він не застосував цієї заслуги Своєї жертви за невіруючих, то читаємо, що “весь світ лежить у владі злого” (WTV). Усе це повною мірою відповідає жертвам за гріх Дня Примирення: перша була за дім віри, Церкву, Царське Священство, а друга — за весь народ, який представляв усе людство, світ. Нехай ніхто не приходять до помилкового висновку, що Церква виконує якусь працю жертвування Богу. Ми за плоттю мертві, але як Нові Створіння, ми є членами Тіла Первосвященника. Жертвує

Первосвященик, і Голова цього Священика представляє ціле Тіло. “Маємо Заступника перед Отцем”.

Пам’ятайте, що наша Угода, первісна Угода, не має жодного Посередника, та й не потребувала жодного, бо не намагалася погодити бунтарів з Божественною Угодою, як це пропонує зробити Нова Угода. “Світ лежить у владі злого” (WTV) (у притчі сказано: “Не хочемо, щоб він був над нами царем”) і буде потребувати сильних обмежень, присилування та шмагання у Тисячолітті, щоб це змусило людей бути слухняними. Написано: “Схилиться кожне коліно... і визнає... кожен язик”. Це буде лише вступним кроком, щоб запровадити царювання праведності, щоб усі скуштували благословень Божественного правління і всі бажаючі могли прийти до згоди з ним. Для цього потрібен Посередник, і Месія, Голова і Члени, буде цим Посередником, Якому буде переданий контроль над усім світом під час Тисячоліття, так що навіть охочі та слухняні будуть безпосередньо передані Отцю не раніше, аж у кінці цього Посередницького царювання.

Та наскільки все інакше зараз! Як тільки наші очі побачили “Агнця Божого, що на Себе гріх світу бере”, як тільки наші вуха почули послання Божої любові, нас не треба було присилувати. Навпаки, коли Отець притягнув нас до Христа, коли ми прийняли Христа і виправдалися вірою в Його кров, Христос одразу представив нас Отцю і закликав віддати Отцю наші тіла. Коли ми це зробили, ці жертви були прийняті

в Улюбленому, і ми були зачаті святим Духом, ставши дітьми Бога, співспадкоємцями нетлінної спадщини з Ісусом Христом, нашим Господом.

Ці Нові Створіння, прийняті Богом, не потребують Посередника. Ми потребували крові Вічної Угоди і все ще потребуємо Заступника перед Отцем через ненавмисні слабості плоті. Тому радіймо постійно з нашим Відкупителем і Заступником, без якого не можемо зробити нічого. Радіймо, що в Господньому задумі Чоловік Ісус Христос, Посередник між Богом і людьми (світом), вважає нас Своїми членами, щоб ми були учасниками з Ним у Його великій праці примирення світу. Радіймо, що Господь зробив нас “здатними служителами Нового Заповіту [Угоди]”, що тепер нам дозволено прислуговувати, служити разом з нашим Господом і класти своє життя, готуючись бути служителами, слугами цієї Нової Угоди для всього світу в другому приході нашого Господа.

Тоді настане позаобраз Мойсея — запровадження Угоди Закону. Мойсей зійшов з Гори від Господньої присутності з накидкою на обличчі і покропив кров’ю увесь народ. Так і ми, зазнавши зміни до славного рівня духовних істот, будемо захищені від людського зору і, діючи через стародавніх гідних та інших, продемонструємо всім людям, всьому світу, факт, що Божественна Справедливість отримала відшкодування, і ми покропимо їх, очистимо їх, виправдаємо їх і приведемо до згоди з Господом під час Тисячоліття.

R4309 (1909 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.